

iZUN.EU

univerzitní noviny čzu

TÉMA

GENERACE

ROZHOVOR

MARTIN VESELOVSKÝ

„BYLO BY BLBÝ, DĚLAT TO BLBĚ“

SPORT

JAKUB VADLEJCH

„NEJHEZČÍ SPORTOVKYNĚ MAJÍ NA SLOVENSKU“

JANEK RUBEŠ: BYLO BY KOMICKÉ, KDYBY MĚ ZABILI

Vydavatel
ČZU MEDIA z.s.
iZUN.eu
IČ: 22711325

iZUN.eu
univerzitní noviny ČZU

Kolej BCD
Kamýčká 129
165 00 Praha 6

Vychází 1x ročně
MK ČR E21416
Vydáno Únor 2017

Tisk
R.R. Service s.r.o.
Palachova 780/15,
Předměstí,
412 01 Litoměřice
IČ: 22794859
DIČ: CZ22794859

Šéfredaktor
Šimon Vlášenko

Editor
Tereza Daňková

Redakce
Blanka Dalešická
Tereza Daňková
Jakub Kopecký
Viktor Kořínek
Aleš Kotrbatý
Roman Kotvald
Vendula Kovářová
Michaela Kulhavá
Jan Mařas
Miloslav Musil
Veronika Šmídová
David Štěpánek
Adam Valečka
Eliška Větrovcová

Grafika
Nikola Bílková
Markéta Plocová
Klára Sehnalová
Michaela Solčanská

Fotografie
Michaela Blovská
Roman Konvalinka
Pavel Moucha
Adam Piša
Jan Rajtr
Filip Soukup
Petr Zátka

Inzerce
Radek Martiník

Korektura
Blanka Dalešická
Eliška Hasníková
Matylda Malá
Lucie Schicková
Tereza Veselá

CO NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

4-5	Martin Veselovský	24-25	Na pomezí Darwina a církve
6-7	Otec vs. syn	26	Příští zastávka V Podbabě
8	Novodobé stravování	28-29	Aortální pumpa ČZU
9	Generace od X do Z	30-31	Hrdina TV Stream
10-11	Technologie budoucnosti	32-33	Generační výpověď
12-13	Vaříme s Aničkou	36-37	Jak šel čas na Céčku
14-15	Diamantový oštěpař	38	Alkohry
16-17	Zelenina s kořený na ČZU	39	Pulp Suchdol
18-20	Na počátku bylo pivo		
22-23	Zrození ČZU		

PRAHA
SUCHDOL

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Když se občas člověk ohlédne ve svém životě zpátky, často může vidět věci, které mu dříve unikaly a které docenil až s odstupem času. V roce 2012 jsem nastupoval do iZUN. Tahle studentská organizace měla za sebou čtyři roky své existence a její zakladatelé možná ani netušili, jak pevné základy do budoucna tomuto studentskému médiu vybudovali. Minuly týdny, semestry a roky, iZUN dospíval a střídal své členy. Díky talentu, snaze a péli každého z nich můžete i letos držet v ruce naše papírové vydání, které nese název Generace.

Papírová verze tohoto roku oplývá výjimečností o trochu více než ty předchozí. Nejen, že je naplněná nejkvalitnějším obsahem, ale vzhledem k blížícímu se výročí našich univerzitních novin svíráte v ruce dvojité číslo. Těšit se můžete například na rozhovor se zakladatelem a tváří DVTV Martinem Veselovským či s vítězem Diamantové ligy, skvělým oštěpařem Jakubem Vadlejchem. Na chvíli zavítáme do budoucnosti za nejnovějšími technickými vymoženostmi a do kuchyně, kde pro nás Anička Grossmanová připravila kuřecí vývar. I milovníci povídek si přijdou na své, a pokud se k Vám náš magazín dostane v jedné z hospod zaslíbených, nalistujte stránku 38 a udělejte z obyčejného večera dlouho nezapomenutelnou akci.

Rád bych poděkoval všem, kteří se na tomto díle podíleli, a vážím si hodin jejich času, kdy pro Vás tvořili tento obsah. Doufám, že se Vám toto číslo bude líbit a že Vás naplní stejně jako nás, rozšíří Vám obzory a třeba Vás přiměje k zamyšlení. Dobře se bavte!

Šimon Vlášenko

SLOVO EDITORA

Napadlo Vás někdy, jaké množství generací už se dnes a denně prohánělo po fakultách? Hudrovalo na statistiku, genetiku a šutrologii? Kolik nadaných zemědělců již opustilo hnízda na BCD/JIH/EFG, aby změnilo svět? Pokaždé, když procházím areálem, tiše nad zemědělkou žasnu. Už je to pořádně starý pardál, táhne jí na sto jedenáct, a přesto neztrácí lesk. Stárne nám do krásy. A rok co rok nabírá mnoho vyjukanych prváků, které za pár let vyšle tvrdému životu vstříc.

Stejně jako se mění majitelé Céčka, měníme se i my, studenti. Každý z nás tvoří výjimečnou část historie. A co si budeme povídat, všichni víme, že zrovna to naše pokolení je to nejúžasnější, nejnezapomenutelnější, nejdivočejší a nejlegendárnější. I naše redakce brázdí pole věků křížem krážem a nabírá své nové klásky. Bohužel přijde čas, kdy si málokdo bude pamatovat na první hrdiny iZUN.eu - Honzu Masnera, Jirku Opletala, Viktora Kořínka a Romana Konvalinku. Nebýt těchto čtyř mušketýrů, nikdo z nás by tu neseděl a nesnažil se ze sebe vydojit to nejlepší, co Vám, čtenářům, dáváme do placu. Proto mi dovolu věnovat tuto naši výroční pýchu zvanou Papírová verze jako poklonu a poděkování právě jim.

„Mějme rádi tuhle školu, je to to nejlepší, co mohlo naše studentská léta, játra a srdce potkat. Její kouzlo nezmizí s promoci a vrácením klíče od kolejního pokoje. A kdyby přece jen chtělo vyprchat, stačí nastoupit v 8:20 do 107. To je to poselství, které přechází z šéfredaktora na šéfredaktora, ze studenta na studenta a nikdy by nemělo zaniknout.“

Tereza Daňková

Jsem hrdá, že Vám přinášíme čtvrté - páté papírové vydání, cením si toho, že jsem jeho součástí, a je mi obrovskou ctí, že mohu navázat na všechny předchozí generace a z tohoto postu Vám popřát příjemné počení.

MARTIN VESELOVSKÝ PRO IZUN: „NECHTĚL JSEM DĚLAT NĚCO, CO VEDLO K SAKU S OŠOUPANEJMA RUKÁVAMA“

Přední český novinář a moderátor Martin Veselovský má za sebou působení v Radiožurnálu, České televizi a dnes je spolu s Danielou Drtinovou hlavní tvář televize nové generace – internetové DVTV. Proč nedokončil studia na UK? A co si myslí o klecovém chovu drůbeže? To i mnohem více nám prozradil v obsáhlém rozhovoru.

Prozradíte mi, kdo dnes bude v DVTV?

(začne nervózně prohlížet diář i telefon) Ono to teď bude vypadat hrozně trapně, ale já to nevím. Dneska točí Daniela, a když netočí já, tak to prostě občas jde úplně mimo mě. (úsměv)

Díváte se na své rozhovory zpětně?

Téměř vždycky a neustále se snažím najít něco, co bych příště mohl udělat lépe.

Existuje vůbec ještě někdo, s kým byste chtěl udělat rozhovor? Z Vašeho Twitteru vím, že Váš favorit je Jaromír Jágr.

(Smích) To byl takový pokus, který byl předem odsouzený k zániku.

Já nemám sny, že bych s někým chtěl nějak extra mluvit nebo bych po někom toužil. Kontinuálně se nám nedaří domluvit se s panem prezidentem. Jinak, pokud jsem nějaký sen kdy měl, tak jsem s tím člověkem již pravděpodobně mluvil.

Když jsme u pana prezidenta, tak Váš rozhovor s jeho tiskovým mluvčím panem Ovocákem je velmi populární. Divák ale neví, co se děje před a po rozhovoru. Předpokládám, že za Vámi dotyčný přijde, Vy se s ním přivítáte a jde se rovnou točit. A to aniž by věděl, co jste si na něj připravil?

Pokud je to člověk, který je placený z veřejných peněz, tak dostane tři okruhy specifikované třemi, čtyřmi slovy, takže má informaci, kam budou otázky cílené. Pokud je to člověk, který nám dělá laskavost tím, že přijde, tzn. není to politik, nebo kdokoli ze státní správy, tak jsou okruhy širší. Já mám radši situaci, v níž je doba od momentu, kdy host přijde a než se posadí na stage, co nejkratší. To samé i když odchází. U mě to není tak, že bych si strašně rád povídal s lidmi. S některými hodně zajímavými ano, ale rozhovor s člověkem, jako je např. pan Ovocáček, je vesměs vždycky

trochu souboj. A když se v rozhovoru stane nějaká nepříjemnost, například, že já začnu tlačit na pilu, a chytím dotyčného při nějaké nekonzistenci, nebo zjistím, že lže, potom logicky atmosféra rozhovoru není nic, v čem by se kdokoli chtěl ocitnout, takže se to obě strany snaží co nejrychleji rozpustit.

„Říkal jsem si, že by bylo blbě to dělat blbě, tak jsem se začal připravovat a začalo mě to bavit.“

Jak vypadá Váš pracovní den, když netočíte?

Když netočím? Tak to nemám pracovní den. (smích)

Ale musíte se připravovat...

Jasně. Třeba teď dopoledne mi kolega poslal jednu část rešerše, druhou jsem si udělal doma...

Vím, že hodně běháte dlouhé závody. Kolik máte naběháno třeba za rok? Počítáte to?

Neběhám hodně, to bych si opravdu nedovolil říct...

Běhám bez hodinek a různých GPS měřičů, takže to mohu opravdu jenom odhadovat. Když se mi daří trénovat tak, jak bych chtěl, mám naběhaných asi 30 km za týden, což je hrozně málo. A mnohdy se mi ani to nedaří.

Běháte s hudbou?

Ne, úplně bez veškeré techniky. Já a můj běhací kolega jsme k tomu nějak postupem času došli, že nás mobily, tracky a GPS jenom otravují.

Jaká kniha Vám právě teď leží na nočním stolku, co právě čtete?

Zrovna včera jsem v záchvatu přerovnal knihovnu, spíš tedy moje komiksy, protože mě iritovalo, že v nich nemám pořádek.

Od Jiřího Rajlichy nemám dočteného Josefa Františka, biografii našeho nejúspěšnějšího pilota z bitvy o Británii.

Jste velký sběratel komiksů?

Nevím, jestli velký, ale jak jsem se díval na tu polici s nimi, řekl jsem si, panebože, to vypadá jak v krámě.

Když jsme u těch komiksů, troufnete si říct, kolik jich máte?

Kolem tří stovek. Našel jsem tam i věci z 2. půlky osmdesátých let.

Vzpomenete si, kdy jste poprvé začal argumentovat? Jestli to bylo v dětství, třeba se sourozenci nebo kamarády? Každý někdy „argumentuje“.

:-)

Souhlasím, ale k tomu, kde jste dnes, jste se musel nějak dopracovat...

Ne, to vůbec. Já jsem vlastně přišel k politickým diskusím až v roce 2001 na Radiožurnálu. Dostal jsem nabídku na Radioforum a říkal jsem si, že by bylo blbě to dělat blbě, tak jsem se začal připravovat a začalo mě to bavit. A tam to vzniklo, tam mi plynule metoda kritického náhledu na věc a rozporování věci z druhé strany přišla jako nejspíš nejlepší k tomu, abych se někam dostal.

Přeargumentoval Vás někdy někdo?

Spíš jsem dojel na vlastní nedostatečnou přípravu a pak už to neuhádáte.

„Tak jsem se studiem seknul. Nechtěl jsem marnit čas s něčím, co vedlo k „saku s ošoupanejma rukávama...“

Jaká je tedy strategie? Co nejrychleji vycouvat a snažit se přepnout? Jak to zahrát do autu, aby to diváci nepoznali?

To nedáte. Vesměs rozpoznáte, kdy se dostáváte na tenký led. A potom je dobré, v rámci sebezáchovy, od toho jít pryč. To je jeden přístup k věci. Když už taková situace nastane, tak se jí vyhnout, dokud to jde. Pokud to nejde, tak už to stejně všichni vědí.

Já - jako student - jsem na Vás objevil jednu informaci z Vašeho studia na UK. Vy jste ho údajně nedokončil, je to tak?

No, jasně.

Co se stalo?

Studoval jsem jednooborovou historii sedm semestrů a zároveň jsem dělal moderátora na Evropě 2, kde jsem tehdy v první půlce devadesátých let bral tolik peněz, že mě to tak okouzlo, že představa, že budu dělat historika, se stala rázem nezajímavou. Takhle to je, takhle to bylo. Takže jsem s tím seknul, protože jsem nechtěl (tehdy mi to tak přišlo) marnit čas s něčím, co vedlo k „saku s ošoupanejma rukávama...“

V magazínu Reportér jsem se dočetl, že ve studiu existuje člověk, který Vám ukazuje cedulky „přítlač“ nebo „přítvrá“ a tak.

Ono se to teď v DVTV změnilo oproti ČT. Protože v ČT (v pořadu Události, komentáře, pozn. redakce) editor seděl a mluvil mi do ucha. V momentě, kdy připravíte rozhovor tak, že je tam někde nachystaná nějaká mina - něco, co Vy víte a zároveň víte, že ten respondent neví, že Vy to víte, něco, co ho usvědčuje ze lži - tak to je ideální stav. Rozhovor se k tomu blíží a vy cítíte i na hlase editora, že je napnutý, jak to dopadne. A třeba se ještě ukáže, že dotyčný se chytí a ještě v tom šlape. Tak někdy došlo k tomu, že mi editor šeptal: „Jo! Do něj!“

Tady v DVTV nejsme na uchu, ale editor má editor notebook nebo tablet v ruce a velkým písmem mi píše poznámky. Editor je důležitý prvek, protože se na všechno dívá z jiného úhlu pohledu. Samozřejmě, to finální rozhodnutí je ale na mně.

Mám na Vás poslední otázku. Zajímá

Pohled redaktora

Záznaky se dějí! Jen tato tři slova mi bleskla hlavou, když jsem se dozvěděl, že budu mít šanci udělat rozhovor se svým dlouholetým vzorem. S člověkem, díky němuž jsem kdysi začal psát. Mé nadšení dostoupilo vrcholu, když se ukázalo, že je Martin Veselovský přesně takový frajer, jako v internetové televizi vypadá.

Info box

DVTV je nezávislá internetová televize Daniely Drtinové a Martina Veselovského, která vznikla po jejich odchodu z České televize na konci března 2014. Téhož roku, 27. května pak začali poprvé vysílat. Po roce úspěšného fungování se projekt obrátil na své fanoušky. V rámci crowdfundingové kampaně na serveru Startovač DVTV žádala o 750 000 Kč na svůj další rozvoj. Podporovatelé Drtinové a Veselovského je nakonec potěšili částkou téměř třikrát vyšší, konkrétně 2 174 374 Kč. V současné době se DVTV může kromě videorozhovorů na webu pochlubit i volně dostupnou mobilní aplikací, podcasty, přepisy některých rozhovorů (obojí funguje v rámci předplatného), z DVTV se tak postupně stává čím dál tím lépe vybroušený diamant české žurnalistiky. A dnes už (snad kromě Miloše Zemana) neexistuje člověk, který by pozvání DVTV odmítl.

mě Váš názor na klecový chov drůbeže.

To je skvělá otázka! Já jsem šťastný, že Billa, která je blízko u nás, prodává bio vejce, což je označení nula. Mám blízkého kamaráda, který si kupuje z velkochovu slepice, které jsou z pohledu chovatelů už „vyjetý“, a on je má doma a dává je dohromady. Mně to vadí neuvěřitelným způsobem. Naprosto nerozumím tomu, jak je vůbec možné, že i přesto, že je zřejmé, jak ten chov vypadá, tak že to pořád funguje a nikomu to nestojí za to, aby se podíval na vajíčko, jaké je na něm číslo a vrátil ho třeba zpátky do regálu.

JABLKO NEPADÁ DALEKO OD STROMU

ŠAŘEC STARŠÍ VS. MLADŠÍ

Doc. Ing. Petr Šařec, PhD. se vydal po stopách svého otce prof. Ing. Ondřeje Šařce. Nejen, že se potatil s talentem na matematiku a fyziku, ale zamířil i do rajónu ČZU na tutéž fakultu, katedru a dokonce i do stejného předmětu. Jak společně vládnu otec a syn Katedře využití strojů?

Kam až sahá Vaše sepětí s ČZU?

Předpokládám, že pan profesor byl na škole už v době, kdy jste byl ještě malý.

MI: To jsem ještě ani nebyl, když Ty jsi byl na škole..

St: Prosim Tě, já už jsem tady tak dlouho, skoro déle jak ta škola... Od roku 1968, to bylo Pražské jaro. Pozvali mě sem, protože potřebovali někoho, kdo zemědělství trochu rozumí. Mysleli si, že to bude trochu jinak s tím režimem... V srpnu přišla sovětská armáda a komunisté zůstali. Já jsem byl mladý, mě nechali být, ale spoustu lidí ze školy vyhodili. Tak nějak to začalo.

Chodil jste se jako dítě dívat za tatínkem do práce?

MI: Určitě. Minimálně jsem sem chodil na obědy.

St: My jsme bydleli naproti bazénu, čili v areálu školy, takže to bylo normální.

MI: A pro děti zaměstnanců organizovali taková sportovní páteční odpoledne. Také se jezdilo na hory.

Nyní otázka na pana docenta. Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

MI: Asi... Čím jsem chtěl být?

St: Přece letcem!

MI: To je pravda. Ale potom jsem navštěvoval nějakou dobu medicínu... a nakonec jsem skončil tady.

Pane profesore, měl jste nějakou představu toho, čím byste chtěl, aby byl Váš syn?

St: Já jsem ho nechal, ať si vybere. Syn chodil do Červeného kříže na gymnáziu a přihlásil se na medicínu. Nic jsem proti tomu neměl. Ve třetím ročníku to nějak zabalil, což bylo divné, ale říkal, že to nechce a nebude dělat, tak co ho budu nutit. Navrhl jsem mu možnost udělat přijímačky a studovat tady.

Byl jste tu jako student spokojený?

MI: Ano. Ačkoliv být student na VŠ je určitě lepší někde dál od bydliště, ale i tak jsem byl spokojený.

Učil Vás Váš otec?

MI: Učil asi.

St: Učil jsem ho. Dva semestry!

MI: Ano, mám od něj zápis v indexu.

St: Alespoň dvě zkoušky má u mě.

Nevznikaly kvůli tomu nějaké komplikace?

MI: Já jsem byl pečlivý student.

St: Neměl problém, také rok studoval v Anglii. Máme rodinu ve Francii, takže uměl docelo dobře francouzsky. Tenkrát jsme si řekli, že je důležité, aby uměl i anglicky, tak jsme ho poslali...

MI: No, poslali... Já jsem byl vlastně shodou

okolností první student TF, který vyjel na Erasmus. Takže jsem si sám dělal formuláře, to si pamatuji. Bylo to takové dobrodružné. Řekli, jak se formulář má jmenovat a já jsem si ho napsal.

Když se ještě vrátím k tomu, že Vás Váš otec učil, nepřípadalo Vám někdy, že si na Vás zasedl?

St: To já nemám v povaze!

MI: Ono tohle není střední škola...

Na univerzitě se za dobu Vašeho působení vystřídalo několik generací. Pozorujete na studentech změny?

MI: Změnili se a bude to i tou dobou. Moje generace je poznamenána ještě komunismem, takže studenti měli trochu jiný přístup. Teď ta mladá generace, ročníky 90 a něco, si tu dobu už nepamatují a berou život ve škole

jinak. V době, asi před dvaceti lety, sem nastupovalo 250 studentů. Končilo 100, 120. Dnes začíná 900 a končí 100.

Obecně dnes mají daleko víc věcí, které je mohou vytrhnout z jejich soustředění. Času je pořád stejně, ale aktivit, které mohou dělat, stále přibývá.

St: Myslím si, že dříve žili studenti školou a aktivitami okolo školy více. Dnes, když jezdíme po podnicích, kde máme praktika, potkáváme převážně naše absolventy, kteří mají velmi úzký vztah ke škole i k naší kultuře.

MI: Takže nevíme, jestli studenti, které teď učíme, budou mít za 20 let ke škole stejný vztah.

„Já jsem byl vlastně shodou okolností první student TF, který vyjel na Erasmus. Takže jsem si sám dělal formuláře, to si pamatuji. Bylo to takové dobrodružné. Řekli, jak se formulář má jmenovat a já jsem si ho napsal.“

Případá Vám, že se snížily nároky na studenty?

St: Já bych mohl říci, že se snížily. Dříve, co jsme jich vyhodili, nebo poslali domů, že na to nemají. Zbylo jich nám tu pár. Ale to už teď nelze. Bohužel.

MI: Viděl jsem staré diplomové práce psané na stroji. Myslím si, že kdyby museli současní studenti napsat práci na stroji, polovinu by to odradilo.

St: My jsme dříve dělali ročníkový projekt. Bylo to vypracování plánu, asi 120 stránek ve čtvrtáku. Každý jej zpracoval sám. Dnes už projekt dělá 8-10 studentů na počítači a jenom kousek. A mají z toho hlavu v pejru.

Jak byste popsali současného studenta?

MI: To je těžké.

St: Velmi těžká otázka. Každý je jiný. Víte, každý obor má nějaká specifika.

MI: Vše vychází z toho, kdo chce, a kdo studuje školu jenom kvůli papíru.

Co se týká Vaší výuky, na čem bazírujete? A jakým stylem učíte? Někdo má připravené prezentace, jiný pouze černou tabuli...

St: Učíme oba ten samý předmět. První polovičku učí Petr - více méně výpočty...

MI: ...já se starám o počty - matematika a fyzika. Studenti mají podklady, protože

se jedná o exaktní věc. Vždy teoreticky vysvětlím postup a každý si potom procvičí příklady. A pan profesor, ten se zase prezentace skoro nedrží a vykládá z hlavy.

St: Tak nějakou prezentaci vždycky mám. Alespoň na začátku...

MI: Ale rád odbočuje...

St: Protože vždycky začínám u nějakých výzkumů a kde jsme co dělali, a potom začnu navazovat. Téměř každý zemědělský podnik v republice znám, vím, jak se dělá tohle a tamto. Máme spoustu velmi dobrých podniků, kde to, co dělají, dělají dobře. Studentům dávám příklady z praxe.

MI: Jinak ani jeden z nás netrvá na tom, aby studenti chodili na přednášky, i když jsou povinné. Záleží na nich.

Předáváte zkušenosti synovi a čerpáte ze zkušeností svého otce?

St: Syn mi pomáhá s počítačem, případně napsat nějaký článek a já mu zase dodávám data.

MI: Tak nějak spolupracujeme...

St: Jinak se samozřejmě snažím, aby jezdil se mnou po zemědělských podnicích, aby ho poznali. A spolupráce mohla pokračovat, až budu chtít odejít.

Jak vidí Vašeho otce studenty?

MI: Musím říct, že u oboru Zemědělská technika, který má pan profesor rád, tak je to vzájemné se studenty. To je hodně vidět.

A jak vidí studenty Vašeho syna?

St: Nemohu říct, ale zatím si nikdo nestěžoval.

Přáli byste si na škole něco změnit?

MI: Tady se neustále něco mění, až moc.

St: Technika jde strašně dopředu, asi nejvíc. Když jsem začínal, tak člověk všechno dělal "krumpáčem, lopatou a koňma".

Pane docente, Vy jste vedoucí

Pohled redaktora

Bylo velmi zábavné pozorovat, jak se otec i syn vzájemně doplňují, v některých chvílích i špičkují. Je vidět, že i když na naší zemědělské půdě tráví notnou řádku let, ještě se jim stále neomizela.

katedry, není pro Vás divné, že jste hierarchicky nad svým otcem?

MI: Když to zlehčím, tak on si stejně dělá, co chce. (smích) Naše katedra je poměrně malá, takže každý ví, co má dělat. Moc to neřešíme.

Takže to není tak, pane profesore, že byste řekli: „Synku, když mi nepovolíš projekt, budeš bez večeře?“

St: (smích) Ne, my už spolu ani nebydlíme.

Shodujete se i ve výběru knih, hudby, v životních cílech?

MI: V motto a cílech, to netuším. Každopádně v knihách a kulturních záležitostech zcela jistě ne. Pan profesor je specialista na zemědělství a ve volném čase se věnuje svým zahrádkám. A když si něco čte, tak třeba o včelařství. Já sice pomáhám se včelami, ale včelařství nestuduji.

St: Jinak se shodujeme ve sportu. Oba jsme sportovali a sportujeme doposud. Jen, když hrajeme proti sobě, tak se neznáme.

MI: No, pan profesor je hodně soutěživý, není moc dobré ho nechávat počítat skóre.

Prozradte nám tedy své cíle a motto...

MI: Nejdřív se zeptejte pana profesora, já si zatím něco vymyslím.

St: Mít nějaké kamarády a dělat to, co mě zajímá a baví.

MI: Zbytečně se nepachtit za malichernostmi, snažit se být šťastný z takových běžných, malých radostí.

Náš rozhovor bych ráda uzavřela naší tradiční otázkou. Jaký je Váš názor na klecový chov drůbeže?

St: Klecový chov... když chceme, aby to bylo ekonomické, tak je to asi nutné. Někjaké volné výběhy jsou dražší.

MI: Je to o penězích.

St: ...záleží na tom, jestli si společnost koupí ta vajíčka z klecí nebo ne. Když si je lidé přestanou kupovat, tak to bude muset mít jiný systém.

MI: Tady je ta otázka směřovaná asi spíš na tu drůbež...

St: Ale jak se ty slepice cítí, to my nevíme.

MI: To nevíme, každopádně je to o tom, že když jsou ta vajíčka levnější, tak si většina lidí koupí ta levnější.

St: Třeba, kdybych věděl, že opravdu nejsou ta vajíčka z klecí... jenže podvodníků, kteří jen přeprodávají vajíčka, aby se zdálo, že jsou z volného chovu, je mnoho...

MI: Na druhou stranu, jsou lidé, kteří v tom klecovém chovu podnikají a nemají na výběr.

VEGANSTVÍ

JEN MÓDNÍ VÝSTŘELEK?

Když se řekne veganství, většina lidí si vybaví život bez masa, vajec, mléka a dalších živočišných produktů. Pro nás jako lidstvo – všežravce – nepřírozená věc, móda, snaha se odlišit, tvrdí jedni. Vegani oponují argumenty, jako je ohleduplnost k ostatním živým tvorům, snížení ekologické zátěže, kterou podle mnoha studií živočišná výroba je, a v neposlední řadě zdravější životní styl, který jde s dobou a hlavně vývojem lidstva. Kde je ale pravda?

Za život bez produktů ze zvířat

Veganství je podle některých světových lékařských studií zdravý životní styl, který navíc může sloužit, při správně sestaveném jídelníčku, jako prevence mnoha onemocnění a může nám přinést plno zdravotních benefitů. Má pozitivní vliv na energii těla, je doporučeno při cukrovce, protože veganská strava neobsahuje cholesterol, má méně tuků a ve značné míře přispívá k omezení obezity, která je nyní celosvětovým problémem. Z etického hlediska jde o to, že člověk díky vyloučení masa ze stravy nezpůsobuje bolest ostatním tvorům. Další pozitivum se vyjeví v budoucích generacích. Člověk před 100 lety obdělával pole, fyzická práce byla daleko častějším jevem, než je dnes, a přiděl masa na osobu nebyl velký. A lidstvu to neublížilo. Dnes mají lidé maso běžně a snadno k dostání a jejich zaměstnání nejsou (ve velké míře) nikterak fyzicky náročná. Co udělá s lidským organismem přemíra příjmu masa, které navíc přijímá s hormony, jimiž se dopují především rychlovýkrmní brojleři, z nichž dnešní masné výrobky pocházejí? Proč přijímat živočišné bílkoviny, když je lze nahradit těmi rostlinného původu? Proč můžeme jíst krávy, prasata a další dobytek, když by člověk nepozřel svého domácího mazlíčka?

Všežravci jsme díky evoluci, nelze ji obejít kvůli citům

Antiveganská a antivegetariánská – „všežravecká“ – komunita má však jasno. Vše jíme z nějakého důvodu, příroda to takhle zařídila, proč to tedy měnit? Pokud bude třeba, doveďte nás k tomu sama. Člověk je všežravcem několik tisíciletí, jeho předci byli všežravci, stali se lovci právě ze sběračů a má to svůj důvod. Heslo: „Zabij, nebo budeš zabít“ je tu už od pradávna, v praxi (tedy v přírodě) funguje naprosto přesvědčivě a nebýt jeho dodržování, člověk se do fáze vývoje, ve kterém je dnes, nikdy nedostal. V čem jsou tedy lidé, kteří nepřijímají živočišné produkty, „lepší“?

Nedávno se na mne po tomto dotazu obořila jedna veganka. Spustila proud slov o tom, jak oni šetří životní prostředí, protože se kvůli nim nemusí na polích pěstovat zbytečné množství obilnin, které jde na výkrm dobytka, a plno dalších věcí uvedených výše. Ale mělo to háček – měla na sobě kožené boty. Kdo je tedy větší trápitel? Člověk, který zvíře spotřebuje celé, nebo člověk, který spotřebuje jen kus z něj? Lidé, kteří nejedí živočišné produkty, snad nepoužívají věci vyrobené z umělé hmoty? Produkty ropy, která se těží převážně v moři, kde ničí leckdy ojedinělé biotopy? Je horší grónský rybář, který uloví velrybu a spotřebuje ji celou, nebo vegan, který nechce jíst maso, ale kožené boty nebo kožesinu si na sebe oblékne?

Nehádat se, řešit!

Za nejrozumnější východisko plno z nás

pokládá fakt, že není nutno přesvědčovat druhý tým o vlastní pravdě. Dnešní zemědělství je sice trvale neudržitelné, ale ne každému metabolismu by přechod na čistě zelenou stravu udělal dobře. Nároky na produkci masa budou při stoupajícím trendu nárůstu populace čím dál větší a místa pro humánní a otevřený chov dobytka bude čím dál méně. Proto si musíme začít lámat hlavu s tím, jak tento problém konstruktivně vyřešit. Skutečně bude v nejbližší době člověk přeci jen přírodou donucen přejít na rostlinnou stravu kvůli velkému přelidnění? Nebo lidstvo vymyslí řešení tohoto problému a veganské stravovací návyky zůstanou jen módním doplňkem? Stanou se z nás v průběhu evoluce vegetariáni či dokonce vegani? Osobně si myslím, že potomci naší generace Y se již dočkají odpovědi.

VKO

SOUČASNÉ GENERACE

Sotva se narodíme, jsme zařazováni spolu s dalšími tisíci lidmi, kteří se narodili ve stejném období. Charakteristika generalizovaných lidí je, oč tu běží. Generace X, Y, Z, generace dneška.

Možná jste si všimli rozdílů mezi vámi a třeba vašimi prarodiči, například ve věcech, které jsou podle vás a nich důležité. Člověk je originál, člověk je jedinečný, ale v zásadě lidé narození v daném období se povětšinou shodují ve svých prioritách nebo alespoň v úvahách o tom, co je správné.

Důvod třídění lidí do skupin a zobecňování jejich povah je přínosný pro plánování čehokoli. Jde o zjednodušení vlastností jedinců v kolektivu, v kolektivu celosvětového měřítká. Pro představu například obchodní řetězce, obchod vůbec, závisí na dobré kampani, která musí svou cílovou skupinu oslovit. K tomu je zapotřebí znát uvažování potenciálních zákazníků.

Trochu z historie: Rozdíly mezi jednotlivými pokoleními se začali vědci a filosofové zabírat v předminulém století. Zjistilo se, že v důsledku společenských změn dochází k určitému kulturnímu rázu u těch lidí, kteří vyrůstali během jejich nástupu.

Ať už atomové bomby, drogy, internet, či jakékoli další „novinky“ ovlivňují ty, kteří právě procházejí formativním obdobím. Formativní období? Jednoduše období od konce dětství do začátku dospělosti. Právě toto období a změny vnějšího světa udávají ráz rozhodování, hodnotám, cílům a začlenění ve společnosti po celý život.

Generace X, někdy také zvaná jako Umělá, je vymezena intervalem let 1965 až 1985. Sem patří i Husákovy děti - lidé, kteří se narodili na počátku 70. let minulého století v tehdejší Československu.

Tito lidé zažili ještě neglobalizovaný svět, na jejich vývoj měly vliv nově vzniklé výrazné subkultury, nové vědecké i politické teorie. Jsou označováni za otevřenou a sebevědomou vlnu lidí, která sice stále ve velkém sdílí cíle svých rodičů, ale odmítá jeden pohled na svět.

Generace Y, lidé narození od druhé poloviny 80. let do roku 1995, též zvaní Milenialisté.

Jde o první generaci, která je silně ovlivňována informačními technologiemi. Narodila se do doby technologických změn, globalizace a ekonomických turbulencí. Ukázalo se, že přesně definovat tuto generaci není tak úplně možné a snadné, jelikož její vývoj je nepředvídatelný díky internetu, vlivem kterého se spojují lidé z celého světa, sdílejí své názory, životní hodnoty. Tato generace poslouchá podobný styl hudby, podobně se obléká, zná stejné filmy i jejich herce, jejich myšlenky jsou podobné bez ohledu na místo narození. Jedná se o nejsilnější generaci, hned po Boomers (generace narozená po 2. světové válce), ale ne co do počtu. Podle závěrů různých průzkumů se dá označit

za generaci ambiciózní, sebevědomou a optimistickou. Oproti svým předchůdcům, generaci X, však čelí menšímu množství finančních prostředků kvůli nízké zaměstnanosti a vyšší zadluženosti.

Generace Z, Internetová generace, lidé narození od druhé poloviny 90. let až do současnosti. Generace, jejíž příslušníci se narodili do zcela digitálního světa. Internet používají denně, jsou tak těmito technologiemi nejvíce ovlivněni, či chcete-li: ohroženi. V době, která je definována multikulturalismem, finančními krizemi i rozpadem rodiny, se dostávají ke ztrátě jistot. Obracují se proto sami k sobě, hledají vzdělání, rozvíjejí své schopnosti, jsou dynamičtí. Podle předpokladů bude tato generace vyspělejší i díky větším možnostem, co se týče získávání informací.

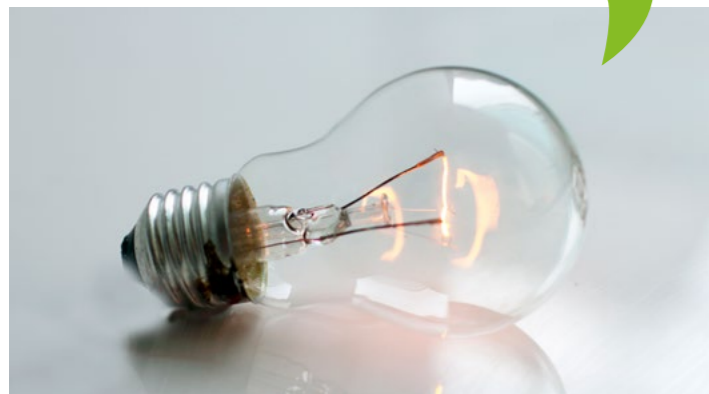
A co bude dál? Jaká bude ta další generace? Valná většina z těch, kteří studují kulturní generace, ji považuje za zcela zásadní zlom. Jedná se o generaci kompletně narozenou v 21. století, v 3. tisíciletí. Svět propletený komunikačními technologiemi i ekologicko-humanitární krizí, takový svět je čeká. Možná strhující scénář pro film, zcela jistě osnovy pro generaci, která přijde. Generace Alfa – začátek nové abecedy.

JMa

TECHNOLOGIE, KTERÉ JEDNOU ZMĚNÍ NÁŠ SVĚT

KDYŽ SE SCI-FI STANE SKUTEČNOSTÍ

Bezdrátová elektřina

Domácnost bez jediného kabelu? Nikoliv utopie, ale nejspíš již v blízké budoucnosti běžná realita. Možná už naše vnoučata budou znát napájecí kabely jen z knih a vyprávění.

Myšlenka bezdrátového přenosu elektrické energie je stará více než sto let. V minulosti s ní pracovala celá řada slavných vědců. Až do roku 2007 však byla tato technologie v rovinách teorie.

Právě v tomto roce vznikl projekt WiTricity v rámci MIT (Massachusetts Institute of Technology). Prvním milníkem tohoto projektu bylo, že se vědcům podařilo na vzdálenost dvou metrů rozsvítit 60W žárovku s efektivitou přenosu 45 %.

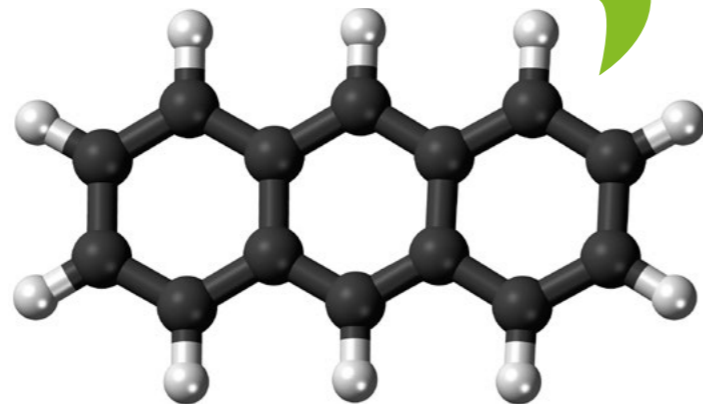
Technologie funguje na principu magnetického pole vytvářeného pomocí tzv. zdrojového rezonátoru neboli vysílače, který musí být připojen do elektrické sítě.

V roce 2014 se projekt WiTricity dostal do fáze, kdy je schopen pomocí magnetické rezonance přenést elektrickou energii na vzdálenost až 30 cm, s efektivitou až 95 % a s výkonem mezi 12 W (mobilní telefony) a 6,6 kW (elektrické automobily). Tuto metu o rok později překonali japoňští vědci, kteří pomocí mikrovln přenesli 1,8 kW na vzdálenost 50 metrů.

A právě na realizaci bezdrátového nabíjení pro elektromobily v současnosti pracuje japonská automobilka Toyota. Ta v únoru 2014 oznámila, že začala testovat bezdrátové dobíjecí stanice pro své hybridní automobily.

V pozadí se však ale také objevují hlasy, které poukazují na zdravotní rizika této technologie pro člověka. Podle vědců z MIT ale technologie využívá pouze magnetické rezonance, která je přibližně milionkrát bezpečnější než MRI skener (magnetická rezonance využívaná ve zdravotnictví). Až další zkoumání tedy ukáže, jak to s touto technologií v budoucnosti doopravdy bude.

Grafen

Šest písmen, které jsou bez nadsázky označovány jako materiál budoucnosti. Grafen. V současné době se jedná o nejtenčí a nejpevnější materiál, který kdy člověk objevil.

Jde o jednu tenkou vrstvu atomů uhlíku uspořádaných do šestiúhelníků. Průhlednou formu uhlíku v roce 2004 z běžné tuhy objevili Andrej Geim a Konstantin Novoselov a získali za ni Nobelovu cenu za fyziku pro rok 2010. Grafenová vrstva je přibližně milionkrát tenčí než obyčejný papír a je 100× pevnější než ocel a 200× než železo. Vyznačuje se vysokou elektrickou vodivostí a vynikajícím přenosem tepla.

Grafen je ideální pro výrobu průhledných dotykových displejů, které mohou být až několikanásobně pevnější než současné, nebo výrobu světelných panelů. Jako přísada v kompozitních materiálech může znamenat exkluzivní pružné a lehké vlastnosti využitelné při výrobě satelitů či letadel.

Grafen je díky svým vlastnostem také využitelný v mikroprocesorech a pamětech, díky čemuž lze zvýšit přenosové rychlosti až na úroveň terahertzů, což by tisícinásobně zvýšilo výkon dnešních procesorů. Podle výzkumníků z americké Riceovy univerzity určitá forma vícevrstvého grafenu dokáže absorbovat energii dvakrát lépe než ocel či kevlar, tedy materiál, ze kterého se vyrábí neprůstřelné vesty.

Díky své bezproblémové dostupnosti to vypadá, že grafen je materiálem budoucnosti. Existují ale i varovné studie. Některé testy prokázaly potenciálně vysokou toxicitu pro lidské buňky. Částice grafenu totiž snadno pronikají membránami lidských buněk, kde mohou způsobit velmi závažné škody.

V rozporu s tímto tvrzením se ale hovoří o jeho uplatnění při výrobě léčiv, protože jednou z vlastností grafenu je transformace při různých teplotách. To by se mohlo využít při výrobě inteligentních léčiv, která se uvolní při změně teploty.

Vesmírný výtah

Lano, které bude levitovat vysoko nad zemí a po kterém budeme do vesmíru posílat mnohatunový náklad? Žádný vynález Julese Verne, techniku už lidstvo vlastní.

Koncept moderního vesmírného výtahu navrhl už na konci 19. století Rus Konstantin Ciolkovskij. Do povědomí veřejnosti se však vesmírný výtah dostal až díky Američanovi Jerome Pearsonovi, který svoji studii publikoval v roce 1975 v časopise Acta Astronautica.

Vesmírný výtah funguje, zjednodušeně, na principu gravitace. Ta je zapotřebí, aby se taková stavba ve vesmíru udržela. Těžiště pevného lana, které bude tvořit tento vesmírný výtah, bude umístěno v tzv. geostacionární dráze. Aby se těleso udrželo na Zemi, musí mít dostatečnou oběžnou rychlost. Ta se rovná první kosmické rychlosti 7,9 km/s. Geostacionární dráha je od povrchu Země vzdálena přibližně 36 km. V této výšce oběžná rychlost tělesa klesá natolik, že bude rovna rychlosti otáčení Země a na těleso přestane působit gravitační síla.

V praxi by tedy do této výšky měla vystoupit družice nesoucí lano, které spustí k Zemi a které bude na její povrch přitahováno gravitační silou. Naopak na druhou stranu, tedy nad geostacionární dráhu, bude vypuštěna druhá část lana, která bude mít naopak díky odstředivé síle tendenci od Země uniknout. Gravitační a odstředivá síla tak začnou působit proti sobě a lano díky tomu při vhodně zvolené délce dokáže bez čehokoliv dalšího „levitovat“. Při přepravování nákladu a působení dodatečné síly směrem k Zemi se zabrání pádu lana jeho ukotvením na Zemi a posunutím těžiště lehce nad geostacionární dráhu.

Vynesení lana s nízkou hmotností na geostacionární dráhu provede družice, která z této výšky spustí lano směrem k Zemi. Sama se pak postupně bude vzdalovat od Země tak, aby těžiště zůstalo neustále na geostacionární dráze. Po ukotvení lana se na lano vyšlou tzv. climbery, které během svého výstupu rozšíří lano na nosnost 20 tun. Předpokládá se, že výtah vyveze na stanici až 30 lidí rychlostí 200 km/h.

Materiál lana by měl být tvořen z uhlíkových nanotrubiček. Tento materiál je v tahu 60 x pevnější než ocel. Délka lana by se podle odhadů měla pohybovat kolem 91 tisíc kilometrů. Ale ačkoliv už lidstvo techniky pro vybudování vesmírného výtahu zná, potrvá ještě několik let, než vesmírný výtah opravdu vznikne.

Automobily na vodíkové palivové články

Jaké technologie dokáží plně nahradit dnešní spalovací motory? Elektromotory? Možná, proti však zatím hovoří jejich výkonnost. Pohon na vodíkové palivové články? V současné době hojně diskutované téma budoucnosti.

První auto poháněné vodíkem bylo zkonstruováno již v roce 1806 švýcarským inženýrem Francoisem Issacem de Rivazem. Jeho vůz je považován za první s vnitřním spalovacím motorem. Dlouho pak tahle myšlenka zůstala pouze na papíře. Až v roce 1959 vzniklo vozidlo, kde vodík nebyl spalován přímo v motoru, ale v palivových článcích – byl to traktor a palivové články mu dodávaly výkon 15 kW. Prvním osobním automobilem s tímto pohonem byl pak GM Electrovan z roku 1966.

Jak bylo zmíněno, dopravní prostředek může využít vodík jako palivo ve dvou formách. Tou první je spalování přímo v motoru. Druhou je jeho využití právě v palivových článcích. Samotné palivové články však nejsou přímým pohonem. Pomocí elektrolýzy vody vznikne směs plynného vodíku a kyslíku. V palivových článcích se pak tato uvolněná chemická energie mění na elektrickou energii, která se využívá k napájení elektromotoru.

Účinnost palivových článků je oproti klasickým spalovacím motorům daleko vyšší, neexistují totiž žádné ztráty ani emise, přeměna energie je přímá. Teoretická účinnost se podle typu paliva může pohybovat kolem 80 - 90 %, což je přibližně dvojnásobek oproti dnešním motorům. Dojezd automobilu s vodíkovými palivovými články je v průměru 450 km, maximálně až 700 km. Samotný proces tankování trvá pouze několik minut.

Jak vzdálená je budoucnost běžně dostupných vodíkových automobilů? Možná ne příliš daleko. První sériově vyráběný vůz poháněný palivovými články je již v prodeji. Jde o Toyotu Mirai, která se v prosinci roku 2014 začala prodávat v Japonsku. Od srpna 2015 spustila Toyota prodej také v Evropě.

Je otázkou, kterým směrem se výroba automobilů bude v budoucnu ubírat. Vzhledem k prakticky neexistující infrastruktuře pro auta s vodíkovým pohonem a dalším otázkám mají zatím elektromobily výrazný náskok.

VAŘENÍ S ANIČKOU - POCTIVÝ VÝVAR

Po mnoho let už se traduje, že polévka je grunt, maso je špunt (nebo že po polívce rostou prsa). V dnešním světě instantních pseudopokrmů a polotovarů už málokdo ví, jak se vaří poctivý vývar. Takový, který nakopne po řádně proslavené noci, pohladí žaludek po ránu a dodá tělu trochu šťávy. Proto jsme s Aničkou zalistovali babiččíným receptářem.

Je nám ovšem jasné, že na kolejích se nedá vyvářet 6 hodin bez rizika, že by lahodná tekutina i s hrncem sublimovala. Co si budeme povídat, vyhládlých oslavenců je vždycky dost. Přinášíme Vám tedy dvě verze, a to jak tu babičkovskou, tak i zkrácenou „studentskou“.

Vývar je v kurzu!

V Americe se ke slovu dostává nový druh „nápojových stánků“. Jedná se o typická pouliční okénka, ve kterých se ale nepodává horká

káva, čaj nebo svařák. Lidé si v kelímcích a termohrnčích odnášejí silný vývar. A právě tento nápad by chtěla Anička Grossmanová se svým vývarem jménem Silák uskutečnit také v Čechách.

„Teplý vývar po ránu dodá tělu potřebné živiny a dobře jej nakopne,“ říká Anička. Zároveň také vyvrací pověry o tom, že je vývar tučný a na lačno neudělá tělu dobře. „Právě naopak, to je jen jeden z mýtů, který se mezi lidmi vžil.“

STUDENTSKÁ VERZE

ZÁKLADNÍ SUROVINY:

- Půlka celeru, • 2 petržele, • mrkev, • 1–2 cibule, • dva kuřecí skelety, • nař petržele, • libeček, • nař celeru, • 4 kuličky nového koření, • 10 kuliček pepře, • 3 bobkové listy, • olej, • mléko, • mouka.

Verze mnohem snazší a rychlejší.

► Skelet, nakrájenou zeleninu bez natí a koření vložíme do hrnce s 1,5–2 l vody. A necháme „bublínkovat“.

► Asi po 1,5–2 hodinách bedlivého střežení hrnce vložíme nař.

► Přibližně po 15 minutách odstavíme. (Nudle lze vynechat.)

A máme hotovo!

Vývar si nalijeme do termohrnku a vezmeme s sebou na přednášku. Když má člověk teplo v bříšku, hned všechno snáší lépe.

BABIČČINA VERZE

ZÁKLADNÍ SUROVINY:

- Půlka celeru, • 2 petržele, • mrkev, • 1–2 cibule, • dva kuřecí skelety, • nař petržele, • libeček, • nař celeru, • 4 kuličky nového koření, • 10 kuliček pepře, • 3 bobkové listy, • olej, • mléko, • mouka, • čtvrtka celeru, • petržel.

Zašněrovat zástěru a jdeme na to!

NEJPRVE UKLOHNÍME SAMOTNÝ VÝVAR:

► Do pekáče (nemusíme jej vymazat) vložíme kuřecí skelety, půlku celeru, 2 petržele, mrkev, 1–2 cibule, 4 kuličky nového koření, 10 kuliček pepře a 3 bobkové listy. Troubu zapneme na 220 °C a pečeme 30–40 minut dozlatova.

► Po upečení vložíme zeleninu, skelety i koření do hrnce s 1,5–2 l vody.

► Přidáme natě a necháme „vařit“. Musíme ale dávat pozor, voda by měla jen „bublínkovat“, neměla by vřít.

► Takto necháme 2,5 hod.

► Mimo vývar jemně povaříme ještě zbývající čtvrtku celeru, mrkev a petržel, aby byly „na skus“, nesmí být úplně měkké.

► Když je náš vývar hotov, vylovíme zeleninu i skelet. Už je nebudeme potřebovat.

► Do vývaru dáme „čerstvou zeleninu“ (tu, kterou jsme si přichystali bokem aneb zeleninu „na skus“).

A VRHNEME SE NA PŘÍPRAVU TZV. FRITÁTOVÝCH NUDLÍ:

► Smícháme mléko, mouku a vajíčko. Doplníme na „hustotu palačinkového těsta“, tzn.: těsto nesmí být úplně řídké. Při zdvihnutí sběračky se musí trochu táhnout.

► Na pánvičce kápneme olej a rozežehjeme ji.

► Nalijeme na ni těsto asi tak vysoko, jako bychom dělali tlustou palačinku.

► Osmažíme.

► Vyjmeme z pánve a nakrájíme na nudličky.

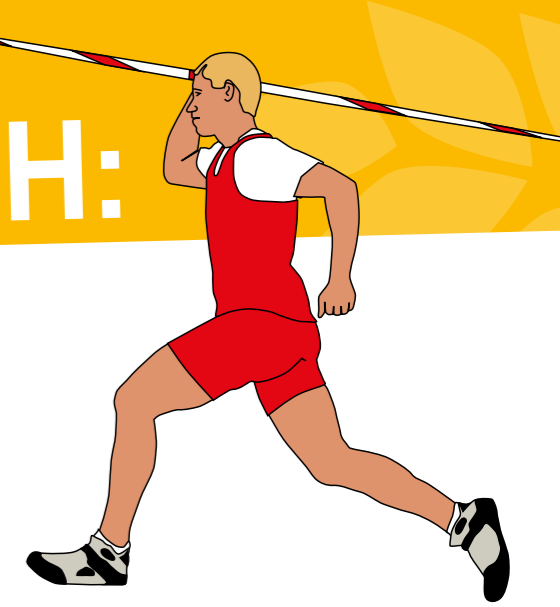
Servírujeme zvlášť vývar a zvlášť nudle.

Tip Aničky:

Správný vývar je podáván bez masa, uvařené maso, které zůstalo na skeletu, můžeme obrát a k němu uvařit třeba brambory. Máme tak o další jídlo postaráno.

DIAMANTOVÝ OŠTĚPAŘ JAKUB VADLEJCH: „VŠECHNY VÝSLEDKY SI RÁD VYDŘU“

Jako malý kluk jezdil prstem po mapě a hrál si na zeměpisce, později se zamiloval do práce se dřevem, nakonec ale jeho srdce získala atletika. Kuba Vadlejch je v současné době nejúspěšnější oštěpař, účastník dvou LOH a král prestižního atletického seriálu Diamond League.

Kubo, pro představu čtenářů, jak asi vypadá tréninkový plán vítěze Diamantové ligy?

Začínáme většinou v říjnu/listopadu, a to klasicky – objemovým tréninkem. Tělo si potřebuje zvyknout na obrovské tréninkové dávky. Postupně se přechází (asi v prosinci) na krátké tréninky, o to intenzivnější, takže z dlouhých běhů se přechází na stovky, padesátky. Všechno se měří. Skáče trojskoky, pětiskoky... Co se týče házení oštěpem, důraz je kladen na kvalitu. Když začínáme, hází se kuličkami různě těžkými, velkými, z různých materiálů, na oštěp se ani nesáhne. Rameno si musí zvyknout na rány, které bude dostávat.

V lednu se přechází na oštěp, leden/únor házíme na 30, 40 metrů. V únoru odlétáme do Afriky, kde se hody prodlužují (nebo by se měly prodlužovat). Zakončením je sezona.

Počítal jsi někdy, kolikrát za sezonu hodíš oštěpem?

Budou to stovky, možná spíš tisíce hodů.

Za úspěchem a vůbec za sportem se skrývají tři slova – pot, slzy a krev. Nastala někdy krize?

Ano. V 15 jsem začal házet, do 19 jsem se skokově zlepšoval, každý rok třeba o deset metrů a v 19 jsem hodil světový rekord (pro kategorii mužů 19 let, pozn. red.), nejdál v historii nového oštěpu. Všichni mně prokřovali, že to bude neskutečné, budu házet 100 m, nebo minimálně 90 m. Bohužel přišlo zranění a já jsem si uvědomil, že nejsem nesmrtelný člověk, který se bude do nekonečna zlepšovat. Nemohl jsem odhodit bez bolesti. Mety se snížily, bolest se zvýšila. Měl jsem problémy s levým kotníkem – odhodovým. To je zlé zranění, protože veškerá energie z rozběhu se v jeden moment dostává do levé nohy a potom pravé ruky. Můj levý kotník byl v takovém stavu, že jsem chtěl odhodit a celou nohou mi projela bolest, která úplně zastavila pohyb. Vůbec jsem nevěděl, co s tím, a myšlenky jsem měl různé. Pomohli

mi mí nejbližší, lidé kolem mě, kteří mě drželi. Byl jsem zvyklý jen na vítězství a na jednu nepřeháněnou. Když jsem v roce 2014 dal kotník do kupy, začal jsem se zase zlepšovat a myslím, že takový stěžejní bod bylo navštívení psycholožky. Ta spojila fyziku s mentální částí.

Cítíš ještě někdy zranění?

Už ne, musím zaklepat!

Máš za sebou dvě olympiády, dokázal bys je porovnat?

V roce 2012 jsem závodil už se zraněním a před olympiádou jsem nedělal nic jiného, než že jsem chodil po doktorech a po injekcích.

Vůbec jsem neměl chuť házet. Víím, že je to špatné říct, že se na svátek sportu netěšíte, ale cítil jsem, že nepředvedu žádný výkon. Nakonec jsem byl překvapený, že jsem hodil 77,5 m, protože na tréninku jsem házel 60 m. Z pohledu sportovce jsem si Londýn moc neužil, ale z pohledu organizace a logistiky šlo o lepší olympiádu. Přece jen – Rio je jiné než Londýn. Byly tam vidět chudinské čtvrti a obrovské rozdíly mezi nižší a vyšší společenskou vrstvou. Prakticky neexistuje střední vrstva jako v Evropě. Lidé buď nemají nic, nebo vše ovládají.

Kdybych měl srovnat, Rio jsem si z hlediska výkonu užil. Olympijská vesnička je jako město ve městě, nic nám nechybí, máme

zdravotnická zařízení, maximální sportovní vyžití...

A co atmosféra a diváci?

To je v médiích velmi málo zmiňováno. Lidé v Rio nechodili. Oštěpaři vždy závodí na olympijském stadionu, což by měl být největší stadion s nejvyšší návštěvností. V Londýně bylo na dopoledních programech cca 80 000 lidí. Tady na ODPOLEDNÍM max. 30 000. Celý stadion v Rio byl projektován „jen“ na 60 000. Souvisí to i s tím, kde je Rio situované. Když byla olympiáda v Evropě, přijelo se podívat více lidí ze zahraničí.

Kde mají nejhezčí sportovkyně?

Já si myslím, že Slovensko. Já mám Slovenku... (smích) A vím, že se také o Estonkách říká, že jsou pěkné.

V Rio to bylo osmé místo a o pár týdnů později vítězství v Diamantové lize. Mrzelo Tě, že se ten úžasný výsledek dostavil se zpožděním?

Opravdu to zamrzelo. Po závodě v Rio jsem věděl, že jsem do toho dal všechno. Ten závod mi nesedl, necítil jsem ho. Je to stav, kdy člověk odhodí, myslí si, že je to dobrý hod, a neletí to. Je třeba se z toho poučit.

Vítěz závodu Diamantové ligy si podle médií odnese asi 10 000 dolarů + jsou tu odměny za celkové vítězství. Jak s penězi nakládáš?

V atletice se nedá moc vydělat. Když je člověk úspěšný v Diamantové lize, je to v pohodě. Za každý závod v Diamantové lize je za vítězství 10 000 dolarů. A já šetřím. Život v Praze není z levnějších, takže nerozhazují. Ale samozřejmě i já jsem člověk, který si udělá radost nějakými maličkostmi.

Co se týče výdajů na sport, to platí sponzoři?

Přesně tak. Dobří atleti mají sponzory přes oblečení. Když jsou hodně dobří, tak i peněžní sponzoring. A závody platí pořadatelé. Oni si nás zvou na závod, takže hotel a dopravu platí oni. (Na rozdíl od tenistů. Tenisté si platí všechno sami.) Soustředění nám platí zaměstnavatel – v mém případě Dukla.

Myslíš si, že do atletiky proudí málo peněz?

Vše je o zajímavosti, sledovanosti. Fotbal sleduje hodně lidí. Značky jsou vidět. Chápu,

že je nezajímavé, když kamera ukáže dva hody oštěpem. Člověk sklopí hlavu a odchází od obrazovky. Přesto si myslím, že to není tak špatné jako u některých menších sportů.

Jak vidíš svůj další postup v kariéře? Budeš usilovat o světový rekord?

Každý chce hodit co nejdál. Už když jsem házel 40 m, tak jsem snil, že budu házet 90 m. Ačkoliv hodím 88 m a nezdá se to daleko, tak je to pořád rozdíl jedné třídy – jiný hod, jiná rychlost. A jelikož jsem na oštěpaře docela mladý, tak bych chtěl pokračovat dál a dál.

Když házíš oštěpem, máš takový unikátní pohyb dlaně. Víš o něm.

Je to nějaký pozůstatek z tanečních?

To je technická záležitost. My tím tzv. zavíráme hod. Je velká chyba, když po odhodu ruka směřuje k zemi. Jakmile se ruka (a tedy i dlaně) zavře, je technika hodu lepší.

Dokázal bys hodit i levou rukou?

Hodně málo. Nejsem ten typ, který dohodí daleko oběma rukama.

ČZU se pyšní tím, že jsi její student. Jak jsi na tom se studiem?

Prachdibně. Jsem tzv. věčný student, studuji 6. rokem bakaláře. Náš trenér je docela maximalista a puntičkář. Trénujeme dvoufázově celý rok a jsme pořád na soustředění. Člověk

Pohled redaktora

Rozhovor s naší oštěpařskou jedničkou mě ohromil. Kuba působí velice skromně až nespěšně a snadno tak boří mýty o nafoukaných olympionících. Dal nám nahlédnout do oštěpařského zákulisí i za oponu svého „neatletického života“. Značně mě překvapil jeho vřelý vztah k Šumavě a Karlu Klostermannovi, neméně pak jeho všeobecný rozhled a nadšení pro studium. Jsem velmi ráda, že jsem se mohla sekat s dalším výborným sportovcem a zprostředkovat tento rozhovor pro iZUN.

se samozřejmě donutí, ale hlava nebere tolik, jako když je „v klídku“. Závodit bych chtěl ještě deset let, takže to ještě na nějakou dobu vypadá. (smích) Ale školu dělám hrozně rád, protože zaměstnává mozek. Nedokážu si představit – a prakticky ani nemám – volnou hlavu.

„Školu dělám hrozně rád, protože zaměstnává mozek.“

Myslíš si, že nad Tebou u zkoušky někdy přimhouřil oko?

Doufám, že ne. Radši si výsledek vydřu, jako ve sportu.

Jak vidíš své budoucí povolání?

Zatím bych chtěl 10 let pokračovat v profesionálním sportu. A peníze, které vydělám, bych chtěl investovat. Například zakoupit byt(y). Myslím si, že pasivní příjem je důležitý. Jsou to peníze bokem, které nejsou závislé na práci...

A potom kavárna. Asi by to nebylo příliš výdělečné povolání a ani nevím, jestli bych tam sám pracoval... Mám kamaráda, který by se mi o ni staral. Známe se z gymplu a je to bedna, má skvělé nápady. Věřím, že ho v budoucnu něco napadne, já do toho zainvestuji a budou z nás společníci.

Když před Tebe postavím pivo a kávu, vyhraje káva?

To pozor! Pivo mám taky rád! Záleží na přítelosti.

Když se zadaří a získáš trochu volného času, jak s ním naložíš?

Navštívím nějakou kavárnu, a když mám delší dobu, tak jedu na chalupu u Strakonice a starám se o ni. Tam je práce habaděj. Vypnu hlavu, a ač se to nezdá, manuální práce se stává odpočinkem.

Na závěr nás čeká naše tradiční otázka: Jaký je Tvůj názor na klecový chov drůbeže?

Neuznávám ho. Doba si ho ale bohužel zkrátka žádá.

BRAMBORY A KOŠTÁLOVINY

ZELENINA S KOŘENY NA ČZU

Společnost Družstvo BRAMKO CZ byla sice založena až v roce 2006, ale historie podniku sahá až do doby, kdy většina z nás byla ještě malinká nebo nebyla vůbec. Firma Pavla Pokorného se tehdy specializovala na pěstování polní zeleniny a brambor. Začínali ve staré stodole a na výměře zemědělské půdy okolo 30 hektarů. V dnešní době má firma koncern i v zahraničí, proto téměř veškerá zelenina, kterou nakoupíte v supermarketu, pochází právě od této společnosti. Udělali jsme pro Vás rozhovor s výrobním ředitelem a jednatelem Družstva BRAMKO CZ a před lety také studentem ČZU, Ing. Václavem Mikulou.

Jaký jste byl student?

To jsem si mohl vzít i index s sebou. (smích) Byl jsem průměrný student. Červený diplom určitě nebyl můj cíl.

Muselo být těžké dělat přijímačky po vojně...

No jasně. Učit se na přijímací zkoušky při obraně socialistické vlasti nebylo jednoduché. A navíc přechod z vojny na vysokou školu... Vzpomínám si, že na vysokou školu jsem nastupoval v době, kdy už výuka běžela minimálně 3 týdny. Moje první hodina na vysoké škole byla matematika. Na té hodině mi drželi místo, protože se sedělo i na schodech. Soudružka profesorka se jmenovala Lejčková. Diktovala takovým tempem, že jsem nestačil nic psát, a navíc jsem tam viděl ten neznámý znak. Když jsem se ptal souseda, co to je to velké „S“, tak mi odpověděl: „Piš, ty vole, to je integrál.“

Co nejceněnějšího Vám dalo studium na ČZU?

Vzdělání na Zemědělce je prostě základ a tu praxi se musí člověk naučit. I když jsme se učili dost, možná více než vy, ta škola mi dala k mé práci jen takový základ.

Myslíte si, že je vysoká škola důležitá i teď?

Určitě je. Komplexní agronomickou teorii je možné se naučit jen na vysoké škole. Mrzí mě, že agronomické teorie je na VŠ tak málo, protože každoročně školu opouští okolo patnácti agronomů. Za nás to bylo okolo 120. Možná, že studují nějakí agronomové v Českých Budějovicích a Brně, ale i tak si myslím, že je to pro naši republiku málo.

Kolik z toho, co jste se na ČZU naučil, jste pak použil v praxi?

Hrozně málo. Byl to takový odrazový můstek.

Co mi ale hrozně chybělo, byl nějaký management - řízení lidí, to za nás vůbec nebylo. V té škole jsme byli jako v inkubátoru. Každý jsme si našli nějaké kamarády, všichni tam byli tenkrát fajn lidi. Pak jsme přišli do praxe a byli jsme z toho dost vykulení.

Jak jste se dostali k založení Bramka? A kdy tento nápad vznikl?

Já tam přišel asi už 3/4 roku po založení. Pan Pokorný, majitel firmy, zrestituloval majetek, který měli jeho předci. Takže my jsme začali na malé ploše, asi 30-40 hektarů v garáži a na dvoře. Pavel zrestituloval kravin, takže se opravil, a tam se pak přesunul provoz. Ten raný kapitalismus jsem si docela užil. Nic nebylo. Tenkrát byly úvěry za 18 procent. To si teď už nikdo nepamatuje. A ještě

se muselo něco někomu zaplatit. Bylo těžké vůbec získat nějaký úvěr. Mimochodem - víte, jak vznikl název BRAMKO? Jsou to počáteční písmena slov BRAMBORY a KOŠTÁLOVINY.

Kolik společností teď Družstvo BRAMKO obsahuje?

Odbytovou organizaci Družstvo BRAMKO CZ tvoří 8 výrobních firem.

Kolik má přibližně družstvo obrát?

Asi 750 milionů. A každý rok jsme blíž k miliardě.

Kdo je Vaší největší konkurencí?

Máme pár konkurentů v republice. Ti ale nejsou zas tak silní. Česká republika není

soběstačná v produkci brambor a zeleniny. Takže my si konkurujeme také s pěstiteli ze západu a to bylo ještě dřív, než jsme vstoupili do Unie. Všechno se sem vozilo ze zahraničí. Brambory, saláty, ředkvičky... a my jsme se s tím museli nějak popasovat.

„Vzdělání na Zemědělce je prostě základ a tu praxi se musí člověk naučit.“

Je dnes podle Vás těžké založit vlastní firmu v zemědělském průmyslu?

Je to hodně těžké. Obzvláště, když nemáte ještě ani půdu. Zájem o půdu je v současné době velký, cena půdy několikanásobně vzrostla, a tím samozřejmě i nájemné. Pole jsou skupována nejen těmi, kteří na nich hospodaří, ale i překupníky. A potom ti lidé... Postavit firmu na dobrých lidech je oříšek. Na trhu práce nejsou zemědělské odborníci ani lidé, kteří by byli ochotni na polích pracovat.

Jak se rozvíjí technologie využitelná v praxi k obhospodařování zemědělských ploch?

Ten rozdíl je opravdu velký. Tehdy by mě nenapadlo, že bychom někdy používali takové stroje jako dnes. V nedávné době jsme kupovali samochodný sklizeč na brambory (cena 13 mil. Kč). To už je stroj, který nemůže řídit každý. Na počátku byla např. sklizeň brambor výrazně jednodušší. Brambory se sklídily jednořádkovým kombajnem, na kterém se rovnou (s)pytlovaly, a zboží bylo připraveno k expedici. Častokrát nákladní auta přijížděla na okraj pole, kde se brambory naložily, a odjela přímo do velkoobchodu. Toto je v současné době nemyslitelné. Brambory se musí vybrat, odvézt velkoobjemovými vozy na halu ke zpracování dle požadavků našich zákazníků.

A chemicky zeleninu nějak ošetřujete? Aby třeba neplesněla?

Ne, to určitě ne, to se pouze domnívají někteří lidé. My můžeme používat pouze povolené přípravky a splňovat dané standardy - např. GlobalGAP, což je standard, který vyžadují všechny supermarkety. Naše produkce je kontrolována SZPI (Státní zemědělská a potravinářská inspekce), samotnými supermarkety... splňuje podmínky IPZ (Integrovaná produkce zeleniny). Nesmíme dělat chyby, myslím si, že zákazník by se to už dávno dozvěděl.

Používáte průmyslová hnojiva?

Ano. Bez nich to určitě v nejbližší době nepůjde. Je mnoho „odborníků“, kteří to vidí

jinak, ale zemědělská soustava už dávno nefunguje jako před lety. Dříve se přes člověka a zemědělská zvířata vše vracelo zpět do půdy a teď? Úbytek živin je nevratný a musí se vracet ve formě průmyslových hnojiv. Samozřejmě, hnojení má svá pravidla a je limitováno nitrátovou směrnicí a pravidly IPZ.

Jak se mění struktura a práce ve firmě s tím, jak firma roste?

S velikostí firmy se všechno zpřesňuje. Každý z mých kolegů má svůj úsek, kterému se věnuje, je specialistou. Je škoda, že nějaký ten specialista nepřijde z vysoké školy mezi nás.

Čemu dalšímu, kromě pěstování zeleniny, se Družstvo Bramko věnuje?

Náš hlavní zájem je samozřejmě zelenina a brambory, ale v Portugalsku pěstujeme např. travnaté koberce, které dodáváme pro fotbalové kluby, i ty nejvýznamnější ve Španělsku a Portugalsku. Chováme ovce, prasata, husy, křepelky, perličky a bažanty. Máme i rybníky, abychom zadržovali vodu v krajině. Provozujeme restauraci se sportovním klubem. Přijďte si k nám zahrát tenis a po něm poseďte v restauraci Na Jitrách. V minulosti jsme obchodovali se stroji, měli jsme lesní školku a pěstovali jsme jahody, včetně jejich množení.

Jak s Vámi jednájí velkoobchodní řetězce?

To snad ani nechťte znát, je to bitva. Ne-

pracuji na obchodním oddělení, ale vím, jak to chodí. Naštěstí nejsme malá firma, a tak nemusíme vždy všechny podmínky supermarketů přijmout. Tlak na kvalitu, cenu, logistiku je každodenní, ale ne vždy jde jen o tyto věci, abychom mohli dodávat.

Můžete i Vy kontrolovat podmínky již v supermarketu, jak je tam Vaše zboží vystavené?

Ano, máme kvalitáře, který kontroluje podmínky v supermarketech po celé republice. Kontroluje, jak je zboží vystavené, jak vypadá, jaká je cena, jak jsme na tom v porovnání s konkurencí, řeší reklamace. Já i moji kolegové jsme všichni tak trochu kvalitáři, protože vždy, když jdeme do supermarketu nakupovat, se nikdy nezapomeneme podívat, jak na tom to naše zboží je.

Plánuje se Bramko do budoucna dále rozšiřovat? Jaké má plány obecně?

My jsme se rozrostli před třemi lety do Portugalska a máme tam farmu s 650 ha zemědělské půdy, je nutné tam vytvořit výrobní program a firmu stabilizovat. To chce nějaký čas, a potom zase něco vymyslíme...

Máte představu o tom, jakým směrem se bude nyní zemědělství v Česku rozvíjet?

Myslím si, že v našem oboru (zelenina, brambory) je velký prostor pro další rozvoj. Jak jsem již řekl, naše republika není soběstačná v produkci zeleniny a brambor. Bude záležet na výrobních a přírodních podmínkách, např. pěstování kvalitních konzumních brambor se přemístilo z Vysočiny do nižších poloh s lepšími půdními podmínkami. U zeleniny došlo v minulosti k redukci počtu podniků, budoucnost vidím ve velkých specializovaných firmách. Rozhodující roli může v budoucnu hrát možnost závlahy.

Jaký máte názor na chov klecové drůbeže?

I přes to, že máme klece s křepelkami, s tímto způsobem chovu nesouhlasím. U křepelky je klecový odchov údajně jediným řešením, kdy nedochází k napadání zvířat mezi sebou.

Pohled redaktora

Rozhovor s Václavem Mikulou byl velice vyčerpávající a já mám díky němu opět o něco lepší náhled na fungování naší konzumní společnosti, alespoň co se týče jídla v supermarktech. Myslím, že je dobré se o obvyklé věci zajímat a vědět, jak to funguje. Přeci jen díky naší vědomosti si můžeme utvořit na základě faktů svůj názor.

BD

NA POČÁTKU BYLO PIVO

Psal se rok 2006 a ČZU, přesněji řečeno Provozně ekonomická fakulta, otevřela náruč nové generaci, stovce prváků, kteří už nedočkavě přešlapovali na startu další životní etapy. Z davu čerstvých vysokoškoláků na dálku vyčnívaly dvě klučíci postavy. První, hubený čahoun v křiváku, druhý, s dlouhými vlasy v metalovém kabátu. Několik semestrů byli známí pod přezdívkami Opík a Blee, v současné době dávají přednost jménům Jiří Opletal a Jan Masner, zakladatelé univerzitních novin iZUN.eu.

Kde se vzali, tu se vzali

Oba jsou čistokrevní Pražáci. Jan odmaturoval na - jak sám říká - naplň strojárně a naplň IT škole - Střední průmyslové škole na Smíchovské (třída 4.D), Jiří na nedalekém Gymnáziu Arabská v Dejvicích, v programátorské třídě 4.E. Ačkoliv by je ČVUT, VŠE a další vysoké školy vítaly s vyvšenými fangly, oba se rozhodli pro ČZU.

„Asi tam byly dva hlavní důvody. ČZU měla hrozně dobrý zvuk u nás na střední. Představa byla taková, že na ČVUT nebo VŠE je člověk jenom číslo, ekonomická jednotka, se kterou se pracuje. Na ČZU jsou kruhy, je tam lepší parta a kolovaly i drby, že když se u pohovoru sejdou dva uchazeči se stejnými schopnostmi, jeden je z VŠE a jeden z ČZU, tak vyberou toho z ČZU, protože mají zkušenost s tím, že lidé z ČZU jsou „víc v pohodě“. Doteď se mi nepodařilo zjistit, jestli to má nějaký reálný základ, nicméně minimálně to s fantastickým kolektivem se potvrdilo. A další věc - předpokládalo se, že studium nebude tak časově náročné a já budu mít víc času na svoje soukromé projekty, už tenkrát jsem si vydělával na živnostenský list,“ říká Jirka. Honza jen tajuplně dodává: „To už je docela dlouho... Ale především asi proto, že ČZU vypadala nejschůdnější.“

Naštěstí ani jednoho neodradila typická přízviska univerzity jako „nejtěžší gympl v Praze, hnojárna, škola pro burany“ a jim podobné. Právě naopak. Vypořádali se nimi takřka SeMaForsky. Dokázali převrátit všechny jízlivé řeči v kouzelnou recesi a na webových stránkách vznikaly rubriky jako Hnůj art a pole: Podojit článek, Hledej v hnoji, Ovidlujte článek a další.

„ČZU je super. Co si má člověk z vejšky odnést, jsou kontakty, kamarádi, na které se můžete spolehnout, fantastické vzpomínky, případně hlubší vhled do nějakého velmi konkrétního oboru, který vás baví,“ zastává se své alma mater Jirka.

Všechno se zrodilo na Céčku

V době těchto prapočátků „zdobilo“ areál univerzity ještě „Staré Céčko“, které bylo malým středobodem suchdolského vesmíru. Většina zvláštních událostí, zázraků či pověstí získala svůj základ právě zde. iZUN nebyl výjimkou. Na mou první otázku, kdy se kluci seznámili, odpovídá Honza: „Kdy jsem poprvé viděl Jirku, si nepamatuji. Vybavují si, že jsme se víc začali bavit po nějaké návštěvě Céčka. Spojovala nás společná láska k punku a pivu.“ Slovo dalo slovo a zrodil se nápad. „Na univerzitě zatím nefigurovala ještě žádná studentská organizace (vyjma AIESEC). O něco se pokoušela Studentská unie, ale moc to asi nefungovalo, a tak přišel Jirka s myšlenkou univerzitního média, a jelikož s ní přišel na Céčku, docela mě to nadchlo.“ usmívá se Honza.

„Náš první slogan byl: „Bavte se!““

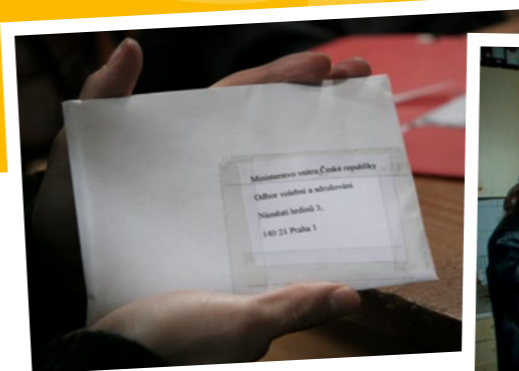
Začínáme od nuly

„První pokusy o web byly už v letním semestru v prváku. Pak ale Jirka odjel

na Erasmus do Irska a šlo to na rok k ledu. Takže reálný vznik je na podzim roku 2008. Já byl ve třetáku a Jirka ve druháku,“ říká Honza a společně zjišťujeme, že původní verze stránek stále běží (izun.xf.cz), od té doby ji následovaly čtyři další a v současné chvíli je v kolébkce pátá.

První spuštění webu bylo obrovskou událostí. Uskutečnilo se v prostředí - iZUN tehdy velmi blízkému - v hospodě. (Dokonce první redakce měla adresu shodnou s Klubem C a nájem na sebe vzal podobu několika půllitrů.) Páni zakladatelé zasedli kolem stolu, spustili online streaming a stiskli pověstné tlačítko. Dnes se nad tím pousmíváme, ale v době, kdy tu v podstatě „nic nebylo“, znamenal tento zrod velkou událost, bez níž by se spousta dalších nikdy neuskutečnila.

Díky programátorskému umění webmastera Honzy byl i iZUN v plenkách na technologické špičce. „Tenkrát jsme jako jedni z prvních měli Google Apps, vznikla struktura webu na Drupalu, což je velmi pokročilý redakční systém, a Honza v tom udělal obrovskou práci. Kdyby se místo něj platil programátor, byli

bychom v jednotkách milionů korun. Teď už se to zdá normální, že máme maily, domény atd. Ale dřív tomu tak nebylo. Jen díky tomu jsme mohli v tak rychlém sledu během prvního roku fungování spustit spoustu akcí jako iZUN Music Challenge, Burzu skript...“ doplňuje Jirka.

Bez iZUN by nebyla možná Asociace

Jiří ovšem nepřišel jen s nápadem informačního média, chtěl vytvořit platformu pro ostatní vznikající studentské organizace a projekty. „iZUN fungoval asi rok. Poté jsme mu chtěli udělat nějaké právní zastřešení, takže jsem založil Asociaci studentů, která měla sdružovat další projekty okolo a zároveň iZUN. Následně potom se ale Asociace úplně oddělila a byla z ní samostatná jednotka. Předal jsem ji Honzovi Borákov,“ vypráví Jirka.

Na většině univerzit veškeré studentské projekty, spolky a organizace spadají pod tzv. Studentskou unii. I na ČZU byla (důkazem jsou její nástěnky, které ve škole ještě najdete), ale vzhledem ke kontroverzní osobnosti, která ji vedla, se od ní iZUN distancoval. Po čase zde zanikla.

„V tolika lidech už to nemůže držet jen přátelství. Ale myslím, že ten duch tam pořád je. A to dělá iZUN jedinečným a úspěšným.“

Roste a sílí

Na černobílé fotografii „tvrdého jádra“ vedle prvního šéfredaktora a webmastera kráčí ještě další dva mušketýři. Jako první přibyl Roman Konvalinka. Tehdy zastával funkci fotografa, dnes pracuje pro firmu Facebook. „Roman se do týmu přidal až později a úplně punkově - seděl jsem před přednáškovými místnostmi na PEfce a řešil s Masem (Honza Masner) iZUN a fotky. Roman tam stál a chvíli nás poslouchal a potom říkal, že jako fotí, a já, že máme iZUN. Tak jsme hodili slovo a pláclí jsme si. První projekt, který jsme dělali dohromady, byl seriál „Móda na Suchdole“, běhali jsme po Suchdole, fotili lidi, povídali si s nimi, ještě dřív, než byli nějakí Humans of něco. To před 8 lety nebylo,“ vzpomíná Jirka.

D'Artagnanem se stal Viktor Kořínek (budoucí šéfredaktor). „Vikyho jsme ulovili na takové náborové akci před menzou. Vzali jsme tam nástěnku, nějaký stůl a oslovovali kolemjdoucí. Rozdávali jsme bonbony. Viky si jeden vzal a řekl, že se ozve. A kupodivu se ozval,“ vypráví Honza.

Později se iZUN rozrostl o tým grafiků, organizátorů, korektorů a video sekci. V současné době má přes čtyřicet aktivních členů, a je tak největší a nejstabilnější organizací na ČZU.

Hr na rektora

Na odpovědi na otázku, na co nezapomenete, se oba shodnou. Je to rozhovor s tamním rektorem prof. Janem Hronem. „iZUN tehdy v podstatě ještě neexistoval. Měli jsme tam tak dva články. Vůbec se divím, že nás tehdy profesor Hron přijal,“ usmívá se Honza.

„Tenkrát jsme vystupovali ještě pod přezdívkami, protože jsme nechtěli dát rektorátu nic zadarmo a psali jsme skutečně nezávisle o vedení školy. Rozhovor s rektorem byl zajímavý v tom, že jsme byli s Masem dva punkáci. Na rektorát jsme přišli - já v kožené bundě, Maso ve svém metalovém oblečku a s dlouhými vlasy,“ navazuje Jirka. „Já jsem si vzal košili, ale Jirka měl otrhané džínny, triko a křiváka,“ doplňuje Honza. „A paní asistentka - jak je zvyklá, že tam všichni chodí v kabátech a v oblecích - přišla s ramínky. Já jsem jí podal svůj křivák a Maso dlouhý kožený metalový kabát. Ona to ostentativně vzala a doteď si myslím,

že ta ramínka potom vyhodila. Pan rektor byl neuvěřitelný formát a myslím, že byl v šoku a vlastně vůbec netušil, co „tam na té ČZU“ vzniká. Potom mi ještě několikrát volal a popovídali jsme si. Byl to zajímavý start.“

„ČZU je super. Co si má člověk z vejšky odnést, jsou kontakty, kamarádi, na které se můžete spolehnout, a fantastické vzpomínky.“

Bavte se! a Dojíme s Vámi informace!

První slogan univerzitních novin zněl „Bavte se!“ a obsahovou stránku tvořily z devadesátiprocent recesivní články. „Recesistické to bylo ve výstupu, ne ve způsobu řízení, který si myslím, že byl dobře nastavený. Částečně proto, že já jsem pedant a perfekcionista,“ popisuje Jirka. „iZUN byl hlavně zábava. Vtipné články se navíc lépe čtou a taky je často zábava je psát,“ dodává Honza. S příchodem nových šéfredaktorů se poměr recesivních a vážných článků hodně lišil. „Každý z šéfredaktorů, kteří nastoupili po mně, byl úžasná osobnost, každý promítl nějaké své vize do iZUN a upravil jej podle sebe. Což je dobře, protože iZUN je platforma pro studenty, aby se tam realizovali, učili, plnili si sny,“ říká Jirka.

Jako druhý usedl na šéfredaktorské křeslo Viktor Kořínek, který dal do placu celé

Pokračování na straně 20.

Pohled redaktora

Jsem v iZUNu třetím rokem a velmi dobře si vybavuji první moment, kdy jsem kluky viděla. Bylo to na teambuildingové akci novin na Céčku v roce 2014. Seděla jsem tam tehdy jako úplný nováček u stolu vedle Honzy Masnera a horečně vymýšlela, jak začít konverzaci. Do toho vrhl do místnosti Jirka a v podstatě se okamžitě přihlásil k našemu stolu. A už to začalo. Energie, která z obou sála, mě pevně ukořtila k židli a já jsem zůstala jen mlčky sedět s otevřenou pusou a napjatě je poslouchala. V momentě, kdy se k nám přidal i věčně živý a usměvavý Viktor, věděla jsem, že jsem na správném místě. A stejné pocity mám při každém setkání s nimi dodnes.

Pokračování ze strany 19.

své velké srdce. iZUN doslova žil a velmi intenzivně sdílel svou vizi s tou původní. Vznikla první Papírová verze, tým redaktorů se značně rozrostl, na webu vycházely i dva články denně. Než se něco v areálu šustlo, v iZUN se o tom vědělo a psalo. Navíc se organizace přesunula do redakce, v níž zůstala dodnes. „Viky měl obrovské srdce a asi posunul iZUN o nejviditelnější kus dopředu,“ míní Honza. „Byl zaměřený 100% na obsahovou část a byl absolutní srdcař. Na druhou stranu ale nechtěl dělat všechno sám a vybudoval špičkový tým lidí. Za Viktorova šéfredaktorování byla absolutně nejvyšší čtenost webu,“ přitaká Jirka.

Následoval Jakub Kopecký, který přitáhl recesistické otěže. Za Kuby se vyklubala iZUN aplikace, vyšly dvě Papírové verze, fotily se iZUN kalendáře, na stránkách se objevovalo více článků s ženskými prvky. Na seznam pořádaných akcí přibýlo několik položek, mimo jiné i Zahajovací party ČZU. „Kuba byl neuvěřitelný dřič, ale nechával všechno na sebe. Spoustu zkušeností měl on sám, ale nerozmělnil je do týmu. Redakci hodně rozšířil.“

Martin Novák, třetí šéfredaktor, chtěl recesi a legrácky ještě více umírnit. „Martin to chtěl vést cestou k vyšší serióznosti, ale byl šéfredaktor příliš krátkou dobu na to, aby vizi uskutečnil.“

Šimon Vlášenko, současný šéfredaktor, se snaží dosáhnout rovnováhy. A také jako první šéfredaktor není editor webu a lídr redaktorů. „Asi nejvíce upozadil obsahovou část a zaměřil se, logicky jako bývalý organizátor, na organizaci akcí.“

„Martin i Šimon odvedli kus práce, ale posouvat to ještě dál je teď už mnohem těžší. Ono řídit 50 lidí je něco jiného než 10 kamarádů.“

O obsahovou stránku se premiérově stará zástupkyně něžného pohlaví. Pro Jirku je změna pozorovatelná: „Co vidím, je vyšší počet a rozmanitost článků. Po dlouhé době přibýly povídky, články jsou kvalitní. S obsahem jsem spokojený a občas si webem jen

tak brouzdám a do něčeho se začtu.“ Zatímco podle Honzy je spíš znát na fungování organizace, že redaktory vede někdo jiný než celý iZUN: „Na člancích to poznat není. A to je vlastně dobře.“

Kam dál?

Dnes se pod slovem iZUN neskrývají „jen“ noviny, ale také pořádání velkých akcí jako Miss Agro a Zahajovací party, mediální partnerství Pražského Majálesu, menší příležitostné akce typu Movember party a Vánoční party, akce, které mají určitou historii - každoroční iZUN Music Challenge, Beerliga, vlni i vánoční trhy v areálu univerzity... Zkrátka iZUN se stává monopolem v mediální i organizační sféře. Má se ještě kam posouvat?

„Myslím si, že by iZUN neměl přestat inovovat. Může se posunout za hranice univerzity. Média v ČR berou informace z ČTK nebo Reuters, my můžeme, třeba i díky Erasmákům, poskytnout přímé zprostředkování situace,“ predikuje Jiří.

iZUN to nekončí

Stosednička už se párkrát obrátila na konečné od doby, kdy se oba zakládající členové úspěšně popasovali se všemi překážkami studia. Odjeli na Erasmus do zahraničí (Finsko, Irsko, Taiwan) a po úspěšném složení SZZ opustili židle v posluchárnách. I když ne tak docela.

Honza zůstal věrný ČZU a pokračuje na doktorandském studiu na PEF: „No, pokračuji... zrovna mám přerušeno. Ale dodělat to plánuji. Musím napsat dizertační práci. O odchodu ani nepřemýšlím.“ Stále se stará o webové stránky a je posledním aktivním členem z řad zakladatelů, a i když to sám nikdy nepřizná: „Já už tak aktivní nejsem. Dělán už jen web, který se navíc snažím předat dál. Teď už je to na mladších,“ je pro iZUN nepostradatelný. S čímkoliv za ním přijdete, to dokáže. Nebýt jeho, stál by iZUN opět na zelené louce.

I Jirka se stal na chvíli doktorandem, ale studium nakonec opustil. „Když jsem odstátnicoval, založil jsem firmu a nechtěl jsem pouto s alma mater přerušit. Měl jsem za to, že můžu škole také něco dát. Šest let jsem od ČZU bral, byl

jsem na Erasmus a teď jsem měl pocit, že mohu něco vrátit zpátky. Učit prváky a spojit to s tím, že mám zkušenosti z praxe. Učení mě bavilo, člověk je v kontaktu s lidmi, kteří mají neskuutečnou energii, což mi vždycky imponovalo. Lidé, kteří nejsou přejetí tím soukolejím korporátu a pracovního života 9 - 5. Mají ideály a chuť něco změnit, ale i přes můj workoholismus a neustálé ujišťování se, že to zvládnou, to časově nešlo. Řídit firmu o 15 zaměstnancích, která má kanceláře na dvou kontinentech, a ještě do toho 4x v týdnu učit, není skloubitelné. S těžkým srdcem jsem musel studium ukončit.“

V současné době je CEO firmy Lion Mobile s. r. o., míří vysoko a drží se svého cíle změnit svět. „Aktuálně na 2017 chystáme ve spolupráci s našimi Hong Kongskými partnery velký projekt, o kterém zatím nemůžu veřejně sdělit nic bližšího.“ Jeho práce mu zabírá mnoho času, a tak se v iZUN téměř neukazuje. Přesto je iZUN jeho dítě a bezmezně ho miluje. Do chodu událostí již nezasahuje, ale vždy dokáže spolehlivě motivovat všechny nové i stávající členy, vyburcovat je k lepším výkonům a zajistit tak, že se „svoucnost“ organizace přenesí i na další generaci.

I přes nedostatek času, který oba tíží, zůstali přáteli. „Občas se potkáme v hospodě, občas jdeme zapogovat na punk,“ říká Honza. S ostatními prvočleny už se vídají jen sporadicky, a to na společných akcích iZUN, kam jsou vždy srdečně zváni a kde - slovy Viktora Kořínka - „Je třeba zjistit, co se urodilo.“

Nakonec nezbyvá, než se zeptat: Jaký je váš názor na klecový chov drůbeže?

Jirka: To je úplně poprvé od té doby, co jsem tuhle otázku vymyslel, kdy se na to někdo ptá mě. A já vůbec nevím, přiznám se, že jsem o tom nikdy takhle nepřemýšlel. A ani nejsem schopný, po těch osmi letech, vymyslet nějakou vtipnou odpověď. Takže si myslím, že při dnešní spotřebě je to nutnost. Kdyby měla každá slepice běhat na zelené louce, tak jsou všude slepice, protože ta velkoprodukce musí být optimalizovaná.

Honza: (Smích) Až na tom budeme tak dobře, že si bude moct každý dovolit kupovat vejce z volných chovů, pak budu pro zrušení klecí. Člověk by stejně měl pomalu začít přebírat vládu nad evolucí. V genových úpravách je podle mě budoucnost.

TD

KPMG

Vyrostli jsme v KPMG

Technické nákresy a ekonomii jsem se učila na školách. Navrhovat největší transakce v ČR jsem začala až v KPMG.

Tatjana Dichkovska
Senior Manager v Deal Advisory

www.vyrostlijisme.cz

ZROZENÍ ZEMĚDĚLKY

ANEB JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Jak přišla na svět naše škola? Co způsobilo, že leží v malebném prostředí Suchdola a ne mezi kolegy na Kulařáku? Jaké byly její první krůčky? O tom nám povypráví PhDr. Josef Vavřík CSc., který se podílel na této nepříliš známé kapitole ze života naší univerzity.

PhDr. Josef Vavřík CSc. nastoupil v roce 1950 jako asistent na katedře Společenských věd na tehdejší Fakultě zemědělství při ČVUT. Učil dějiny filosofie. V 60. letech se zabýval sociologií venkova. V roce 1969 byl vyloučen z KSČ a byl propuštěn z VŠZ. Po té jezdil s tramvají. V roce 1990 byl rehabilitován a vrátil se k výuce na VŠZ, dnešní ČZU.

Katedra zemědělství při ČVUT fungovala do roku 1952 a poté vznikla samostatná VŠZ. To bylo zakotveno přijetím zákona v Parlamentu ČSSR. V roce 1954 se začalo uvažovat o nové výstavbě celé školy. Hledalo se umístění a volba padla na Suchdol, který byl tehdy ještě vesnicí u Prahy.

V té době to byl hlavně rektor prof. Kosil a kvestor Dr. Šindelář, kteří prosazovali výstavbu VŠZ na Suchdole. VŠZ měla vlastní projekční úsek, který nakreslil základní schéma nového kampusu. Na starosti to měl rektor pro výstavbu prof. Hučko.

Pan doktor Vavřík nám přináší autentický přenos tehdejší doby:

Já jsem zažil všechno, neboť v roce 1953 jsem nastoupil na ČZU jako asistent. Začalo to v roce 1952, kdy bylo rozhodnuto, že se z ČVUT vyčlení fakulta Zemědělského inženýrství. Ovšem jako samostatná škola začala fungovat právě až v roce 1953. Do té doby byly nabízeny pouze obory agro a zoo. Přece jenom, do té doby jste v zemědělství moc nepotřebovali. Co v mechanizaci, jedny kleště a pár šroubováků. Jenže přišla kolektivizace (proces přeměny individuálního soukromého zemědělství na kolektivní, pozn. red.) sdružování, vznikl tlak a poptávka po odbornících. Ti byli jen v nějakých institucích a na pár velkostatků zbylých z první republiky. Díky tomu se zvýšil tlak i na školu. Nebyly prostory, škola byla narvaná. A následně se ještě rozhodlo, že vznikne fakulta Agronomická s oborem zoo a nová fakulta Provozní ekonomická.

Přednášeli jsme ráno od sedmi, do večera do osmi, tehdy byly přednášky povinné, takže si dokážete představit, jak moc bylo všechno nacpané. Všechno řídila Komunistická strana a ta rozhodla v roce 1954, že se postaví nová škola. Přeci jenom, jak už jsem říkal, všechno bylo narvané, to nešlo, dostatečně velká škola nebyla, koleje nebyly a studenti tehdy bydleli na koleji na Letné na Špejcharu. Já tam bydlel s nimi. Bylo tam deset dřevěných jednoposchodových budov, které si postavili studenti společně s tesaři přibližně v roce 1920. Dalším důvodem bylo to, že po válce nebylo dost jídla, nebylo máslo, nebylo maso, jídlo se dostávalo na lístky, a tak rostly nároky na zemědělce. Navíc zmíněná kolektivizace způsobila to, že produkce byla menší jak v roce 36 a 38.

Na desátém sjezdu Komunistické strany se rozhodlo, že se musí postavit učiliště pro

zemědělce. Stalo se to někdy v létě. A když už se komunisti rozhodli, tak to bylo závazné pro všechny orgány, finanční muselo dát finance, projekční zase museli připravit plány a tak dále.

„Tehdy všechno řídila Komunistická strana a ta rozhodla v roce 1954, že se postaví nová škola.“

Najednou ale vznikl veliký malér. Veliký vůdce Chruščov, vůdce takzvaného mírového režimu, v jednom ze svých projevů prohlásil, proč by měla být Vysoká škola rybnářství v Moskvě, že to je hovadina, že musí být někde na dálném východě u Pacifiku a že zemědělství taky nemůže být v Moskvě, taková škola by zas měla být

někde na Ukrajině, na Donu, nebo tam, kde je zemědělství. Protože naši komunisté byli takoví podlezávní, rozhodli, že Vysoká škola zemědělská nemůže být v Praze. Oni to chtěli na Hané, v Polabí a bůh ví, kde ještě. Když o tom slyšeli krajští, chtěli si každý ukrást do svého kraje vysokou školu. V Hradci nabídli, že dají vyklidit základní a střední školy, že se prostě jenom trochu poklidí a budou budovy. Jenže vysokou školu netvoří budovy, to je jen prostředek. Vysoká škola musí vyrůst od asistentů až po profesory. Dále řvali jihočeští, že mají rybnářství a že by bylo dobré pro ekonomiku, aby vysoká škola vznikla tam, neboť Jihočeský kraj je chudý. Na Hané, to je zajímavé, Hanáci neřvali. Olomouc, ten už totiž univerzitu měl. Každý kraj chtěl mít svoji univerzitu.

Potom shora přišel další příkaz, že se musí rychle postavit, ale že v Praze to být nesmí. Jenže to my už zas byli chytřejší a věděli jsme, že v Praze jsou knihovny, že v Praze jsou laboratoře a že v Praze je Akademie věd, a že bez toho žádná vysoká škola nebude.

Já nevím, kdo s tím tenkrát přišel, ale myslím, že Kosil (prof. Dr. Ing. Vladimír Kosil, DrSc. - první rektor tehdejší nově narozené Vysoké školy zemědělské, pozn. red.), že to musíme udělat tak, aby to bylo v Praze a přesto mimo Prahu. Jezdili jsme kolem dokola, až jsme přijeli sem. Tady se rozprostíralo pšeničné a řepné pole, krásná, výnosná půda a rovina. „To bude průšvih, ale zkusíme

to, přeci jen to není v Praze“, řekli jsme si. Tehdy tato oblast ještě nespádala pod Suchdol, nýbrž pod Lysolaje. Pražská čára probíhala tady u Akcízu (bývalá celnice), jak stávi na křižovatce 107. Tudy museli všichni sedláci, kteří chtěli jet do Prahy prodávat svoje zboží, zaplatit clo. Čili Praha končila 200 metrů od nás a pak už byl Středočeský kraj. Ale o tom, že je to 4 kilometry od Dejvic a 200 metrů od hranice města, se mlčelo.

Na ČVUT měli obrovskou projekci pro vysoké školy a Ministerstvo školství prohlásilo,

Pohled redaktora

Musím přiznat, že ze začátku jsem měl z tohoto rozhovoru trochu strach. Jenže hned poté, co mi otevřel dveře starý usměvavý pán, veškeré obavy opadly. Celý rozhovor se pak odvíjel v příjemném přátelském duchu. A tak jsem se kromě toho, jak se narodila naše škola, dozvěděl spoustu zajímavých informací o životě v rudé kapitole naší vlasti. A musím uznat, že mi to dalo velkou motivaci se této době na naší škole více věnovat.

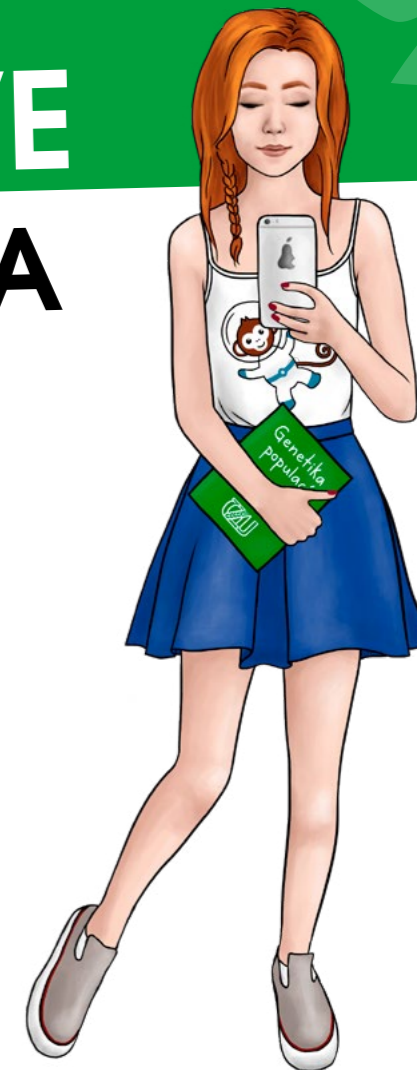
že se urgentně a urychleně musí pracovat na projekci. Škola tenkrát měla skoro všechno, tedy zhruba věděli, kolik chtějí prostoru na koleje, na školu, ale bylo to potřeba upřesnit. Já, jako asistent, jsem se toho nemohl účastnit, ovšem k leccemu jsem se nachomýtnul. V 55. jsem přijel a hledal, kde to je. A tady vedle silnice se už kopal. Jako první se začaly stavět domy (tři bílé domy od řeznictví směrem ke kruhovce), hned na to se začalo s kolejemi a v 56. a 57. se začala dělat kanalizace a první základní komunikace. První kolej byla Áčko, pak Běčko. My jim říkali dívčinec a chlapeckej, neboť jsme byli ubytováni rozděleně. Jak jsem již říkal, byly tu jen základní komunikace, a tak jsme chodili od Akcízu takzvanou kančí pěšinkou, což byla vyšlapaná cesta a dokážete si představit, jak to vypadalo, když zapršelo, nebo tál sníž. V té době tu byla jen jedna autobusová zastávka a jmenovala se U Akcízu (dnešní Zemědělská univerzita).

Musím uznat, že ti kluci, co to projektovali, měli vážně pod čepicí. Oni věděli, že ta škola má potenciál. Že bude chtít růst, že se bude chtít rozvíjet a zdokonalovat. A tak jí nechali prostor, hodné prostoru, udělali to vzdušně.

To by byly asi začátky do roku 1957, do Suchdola přišla škola až v roce 1967, po rozšíření Prahy, a tak byla převedena tahle část Lysolajů na Suchdol a škola se stala oficiálně částí Prahy.

NA POMEZÍ EVOLUCE DARWINA A CÍRKVE

ANEB POUŤ JEDNOHO SUCHDOLSKÉHO STUDENTA

Jest pravdou, že lidský druh se vlivem přirozené geneze vyvíjí téměř po všech svých stránkách již od pradávných dob. Je-li tento posun správný či nikoliv, záleží na posouzení každého z nás. Kdo ale vlastně jsme? Jak jsme se objevili na Zemi? Kolik toho máme společného s ostatními živočichy? A jak se naše chování změnilo od počátků vzniku?

O lidech a zvířectvu

Máme-li porovnávat historii našeho původu a hodnotit směr našeho vývoje, měli bychom si připomenout naše současné zařazení mezi ostatní živé organismy. V dnešních dobách je, především na otázku původu, velmi obtížné jednoznačně odpovědět, protože celosvětově neexistuje jedno dogma. Otázku zrození si po generace pokládalo mnoho učenců, filozofů a přírodovědců.

Dnes, jako homo sapiens sapiens, neboli člověk moudrý, máme z hlediska moderní biologie přesné taxonomické zařazení mezi ostatní živé organismy. Konkrétně patříme do čeledi Homínidů, rodu Člověka.

Samotný rod Člověka se v průběhu věků oddělil před 5 nebo 7 miliony let. Do té doby se vyvíjel společně v jedné linii šimpanzů. Dodnes máme se slavným šimpanzem učenlivým shodných 95 - 99% genetické informace. Ostatně genetická informace je z hlediska našeho vývoje opravdu velmi důležitá, neboť určuje naši nynější podobu. Je zapsaná ve známé dvoušroubovici DNA, která obsahuje obdobný počet genů jako například zástupce Hlístic Hádátka obecné, které slouží jako důležitý prvek pro výzkum oné DNA. Tento příklad opět dokládá naše úzké spojení s ostatními živočichy.

Lidé se od nepaměti snaží odpovědět si na otázky týkající se jejich existence. V dřívějších dobách, kdy nebyly výzkumy na tak vysoké úrovni jako dnes, se nad lidským bytím spíše polemizovalo a tvořily se příběhy. I tak lidstvo po věky trápí problém nedostatku informací, proto si nedostatek poznatků občas vysvětluje náboženstvím.

První, komu náboženská argumentace zdokumentovatelně nestačila, byli antičtí filozofové. Vraťme se proto zpět v čase, do starověku, kolébky filosofie a přírodních

věd - antického Řecka.

Starověké Řecko vyplodilo mnoho slavných milovníků moudrosti - filosofů. Patří mezi ně jistě Thálés z Milétu, Pýthagorás, Démokritos, Sokratés, Platón nebo Aristotelés. Tito muži jako první pokládali základy geometrie, matematiky, astronomie a dalších moderních věd. Jejich myšlenkové pochody jsou ještě dnes stále aktuální. Všechny tyto osobnosti spojovalo jedno - údiv - nestačilo jim zaběhlé vysvětlení skutečnosti a pátrali po opravdovém poznání. Řecká filosofie se tehdy stala velmi významným faktorem vědění a přemýšlení.

Další výraznou osobností, která se nespojila s vysvětlením církve, byl o několik století později známý přírodovědec Charles

Darwin. Jako první přišel s myšlenkou původu člověka z jednoho předka, kterou uveřejnil ve svém díle Evoluční teorie, které bylo prvně představeno v roce 1858. Mnozí si jej vykládali tak, že pocházíme z opic a Charles Darwin ve své době utrpěl mnoho ran pod vlnou kritiky, poněvadž jeho myšlenka byla v rozporu s teorií katolické církve. Ta hlásala božský původ člověka a tehdy společnost značně ovlivňovala. Dodnes Evoluční teorie vzbuzuje vášnivé debaty a rozděluje společnost na dvě spolu nesourodé poloviny.

Pohled mezi nebem a zemí

Velmi stručně jsme si popsali člověka a nyní by bylo nanejvýš objektivní, kdybychom se věnovali i druhé polovině, a pokusili se zmínit vliv náboženství na lidský faktor napříč generacemi jako na ústředního činitele

vývoje našeho vnímání a etiky. V našich končinách bylo a je nejrozšířenější křesťanství.

Pro náš vývoj sehrálo největší roli katolické křesťanství, které se během starověku vyvíjelo jen jako určitý druh sekty a masivního rozšíření dosáhlo až po roce 313, kdy jej císař Říše Římské Konstantin I. Veliký zařadil Ediktem milánským mezi povolená náboženství.

Křesťané dodržují Desatero božích přikázání, které je dodnes v Evropě vnímáno i mimo náboženský okruh jako „etické minimum“. Velmi dobře upravuje mezilidské vztahy. I mnohočetná zneužití Desatera v historii dokládají, jaký mělo vliv na tehdejší populace z hlediska chování. Jako příklad zneužití můžeme uvést Křížové výpravy, které se odehrály ve středověku a při kterých ve jménu „pravé“ víry docházelo k drancování a systematickému vybíjení vyspělejšího muslimského obyvatelstva na blízkém východě.

Je až s podivem, že během 20. let 20. století se v Československu ke katolickému křesťanství hlásilo 80% obyvatel. Dnes je situace prakticky opačná a v roce 2011 v ČR vyznávalo katolické křesťanství pouze 10,3% obyvatelstva. V součtu s ostatními čísly jsme se tak zařadili mezi nejvíce ateistické země Evropy, před námi je pouze Estonsko. Má tento vývoj vliv na naši společnost? Dnes a denně můžeme pozorovat, že pravda se stále více vytrácí, zatímco krádeže nebo smilstvo, se závratně derou do popředí, společně s nečestným chováním, nepoctivostí a neúctou i k lidem příbuzným.

Současnost z pohledu vědy

Nynější věda staví na experimentálních výsledcích. To znamená, že k uznání za pravdu potřebuje ověření teorie reálným výsledkem pokusu. A tak i snadno odpoví na existenci samotného Boha, a to záporně.

Otázkou ovšem zůstává, zda-li je to tak správné a zda-li by nám Bůh dopřál takový luxus, odlišit se od zvířat a využívat výhod, které taková odlišnost nabízí, pokud bychom se Desaterem neřídili.

Souvisí víra s vlastí?

V předešlé části byly uvedeny klesající počty

věřících. Může mít víra v Boha a vztah k vlasti mezi sebou určité znamínko nerovnosti, nebo naopak rovnosti? Mezi vlivy, které formovaly vnímání a etiku společnosti, patřily jistě i samotné státy a jejich ideologie.

Pakliže se budeme soustředit na území České kotliny, zjistíme, že od 17. století vzniká a stále roste nacionalistická ideologie (neplést s nacistickou), která kulminuje na počátcích 20. století. Otázka národů a států se stává tématem řady myslitelů a vzniká tak koncept politiky a ideologie upřednostňující význam vlasti a národa, tedy sounáležitosti lidí, kteří mají společnost nikoliv ve víře, ale v původu, historii, jazyku, kultuře a území. V naší zemi dosáhl nacionalismus vrcholu po první světové válce, kdy jsme se jako Československo odtrhli od Rakouska-Uherska a získali autonomii, stalo se tak 28. října 1918. Pro podporu nacionalismu a zdravého vlastenectví fungovalo spousta tělovýchovných jednot a spolků. Všechny tyto faktory znamenaly, že v období první republiky byl vlastenecký duch silně zakořeněn napříč českou a slovenskou společností až do posledního občana. Vše dokládá neochvějná odhodlanost vojska bránit se před německou agresí roku 1938.

V dnešních dobách můžeme sledovat spíše opačný trend. Vlivem globalizace se poměrná část lidí cítí spíše Evropany než příslušníky vlastního národa a určitá jednotnost stvrzená patriotismem zaniká. Centrum pro výzkum veřejného mínění provedlo v roce 2015 anketu, ve které se tázalo Čechů, zda-li by v případě krize šli dobrovolně bránit svou vlast se zbraní v ruce, a „jen“ 30% dotazovaných odpovědělo pozitivní odpovědí, navíc z dlouhodobých statistik vyplývá, že toto číslo má klesající tendenci, jelikož v roce 2013 to bylo 32%. Jedná se však o celoevropskou záležitost, neboť například ve Finsku dopadly výsledky obdobně (21%).

Je jen na nás, v co věříme a o čem si myslíme, že je správné. Můžeme se však nechat inspirovat dílem nazvaným „Úpadek a pád Římské říše“ z pera slavného britského historika Edwarda Gibbona. Dílo vyšlo již v roce 1788. Autor se snažil objasnit, co stálo za pádem kdysi neporazitelného impéria. Vytyčil několik hlavních bodů, ke kterým během let prokazatelně došlo. Mimo celkového zpoždění

obyvatelstva a ztrát občanských hodnot, zmiňuje i odpor k vojenské službě ze strany mladé generace, dokonce až její zesměšňování. Senát proto vojenskou povinnost zcela zrušil a bohatí Římané tak stavěli armádu z barbarů, kterým bohatě platili žoldem a občanstvím. Barbaři kvůli tomu přicházeli do Říma, ve kterém viděli záruku příznivější budoucnosti a kde postupně získali převahu nad domácím obyvatelstvem. Nespatřujete určitou podobnost právě s upadající vírou a vztahem k vlasti?

Zamyšlení nakonec

S živočichy sdílíme opravdu mnoho společného, hluboko v hlavě máme dokonce stejný základní soubor pudového chování: přežít, rozmnožit se a plodit další potomstvo, nicméně jsme vázáni po generace etikou a vírou, co se stane, až tato pouta zcela povolí?

Věda i víra by proto měly vývojem postupovat ruku v ruce společně. Minulost i přítomnost zřetelně naznačuje, že pro dlouhodobě zdárný vývoj populace není dobře, pokud jedno převyšuje a bagatelizuje to druhé, poněvadž jest neměnným pravidlem, že člověk bez etiky dokáže i ten nejúžasnější výkvet techniky a technologie zneužít proti sobě a naopak člověk s enormním přebytkem víry posouvá přirozenou evoluci spíše zpět v čase, do barbarských dob.

AKO

GENERACE BAB

NA VLNĚ HISTORIE PRAŽSKÉHO PŘÍVOZU

Kdy jste naposledy jeli lodí? Nemyslím teď žádný parník, jachtu ani malou lodičku. Mám na mysli menší pohodlnou lodku, stojící v přístavišti při zastávce V Podbabě, kterou každý den míváme. Poďte se s námi podívat za Babou do Podbavy.

Podbabský přívoz je spojkou mezi pražskými Dejvicemi (osada Podbaba) a Trojou (osada Podhoří). Využívají ho turisté, cestující převážně za exotickými zvířaty v pražské zoo a do botanické zahrady v Troji, či lidé, dojíždějící denně za prací na druhém břehu řeky Vltavy. Není tedy divu, že se jedná o dlouhodobě nejvyužívanější pražský přívoz. I mnoho z nás studentů ČZU jistě mělo tu čest s ním přeplout Vltavu při cestě na praxi na Demonstrační a pokusný pozemek v Troji.

Lysolažský přívoz, jak byl dříve také nazýván, na této trase fungoval již v roce 1888. V tehdejší době kromě lidí přepravovaly přívozy např. sůl a jiné materiály. Několik zmínek o jeho provozu sahá až do roku 1974, kdy byl provoz ukončen.

První generace přívozů byla do Pražské integrované dopravy (PID) opětovně zařazena od 1. července 2005. Prvním přívozem byl přívoz Zámky – Sedlec. Jak už jeho název napovídá, spojuje pražskou čtvrť Sedlec s osadou Zámky v pražských Bohnicích. V hojně míře ho využívají hlavně turisté a cyklisté. Převozník má krom bezpečného převezení pasažérů mnohdy na starosti i jiné činnosti. Ve dnech plných stresu se lidé velmi rádi převozníkovi vypovídají ze svých problémů i zážitků, a tak tito pánové, oblékání v námořnickém, často fungují i jako psychologové, fyzioterapeuté či maséři, a dokonce zadarmo, jen za cenu jízdenky. Napovídá to i vtipná cedule právě u přívozu Zámky – Sedlec.

Zpět k přívozu podbabskému. V databázích a informačních materiálech nese název P2 a do běžného provozu byl zařazen přesně o rok později než přívoz Sedlec–Zámky. Slavnostní otevření proběhlo 28. 6. 2006. V provozu je celoročně od 5:25 do 22 hodin a řeku denně přepluje i více než 140 krát. Přívozy mají své jízdní řády, ale pokud budete potřebovat přívoz použít i mimo určený čas, stačí na kapitána zamávat kruhem nebo zazvonit na zvonek a on Vás jistě rád převez. V roce 2010 došlo díky vysokému

využívání v letní sezóně k posílení dopravy druhou lodí v období od dubna do října. Na vlnách Vltavy se tak zde „proháněla“ plavidla Skokan a Ropucha, kam se vešlo 12 osob. Převozu tohoto přívozu zajišťuje společnost Pražské Benátky s.r.o.

Dvanáctého července roku 2016 byla do provozu zařazena loď s větší kapacitou, o jejímž zařazení se uvažovalo již v roce 2008. Loď pobere až 40 osob a je bezbariérová. Kočárky a jízdní kola mohou být snáze přepravovány. Umožňuje pohodlný nástup a výstup v jedné úrovni díky upraveným přístavištím. Dostala název Baba a provozovatel společnosti Pražské Benátky s.r.o. Zdeněk Bergman se při její konstrukci nechal inspirovat konstrukcí lodí z konce 19. století. Baba je 11,2 metrů dlouhá, 3,7 metrů široká, s ponorem 50 cm. Loď tohoto typu chtěl Bergman do konce července

nasadit na všechny přívozy pod hlavičkou Pražských Benátek, a to přívozy P1, P5 a P6.

Loď Baba si však zpočátku svůj pobyt na Vltavě příliš neužila. Ani její vysoká cena, jež činí okolo 5 milionů korun, nezabránila problémům. Hned po prvním dnu byly na lodi zjištěny problémy s kormidlem a loď musela být z provozu stažena. Původně to vypadalo na ohnuté kormidlo. Později však bylo zjištěno, že se jedná o závadu materiálu horního uchycení kormidla, které se tím pádem blokovalo. Nyní už je Baba plně využívána v provozu.

Ať už podbabský přívoz bude Vás, čtenáře, vozit na výlet do zoo, na cyklostezku táhnoucí se podél pravého břehu Vltavy celou Prahou či na naši oblíbenou praxi, přejeme mu mnoho spokojených a v pořádku přepravených cestujících a žádné „muže přes palubu“.

RESTAURACE KLUB C

YORK
Polední menu

Studentské slevy

Akce, oslavy, promoce

5 druhů čepovaných piv

Česká i zahraniční kuchyně

Otevřeno od 11 do 23 hodin

www.klubc.cz

✉ KlubC@email.cz

📍 [Restaurace Klub C](#)

Energy lives here™

ExxonMobil

Jobs and Careers in the Czech Republic

ExxonMobil Business Support Center Czechia s.r.o.

ExxonMobil is the largest publicly traded energy company in the world. We are known for integrity, technological leadership and a world class workforce.

ExxonMobil is a dynamic, exciting place to work. We hire exceptional people, and every one of them is empowered to think independently, take initiative and be innovative. We invite you to explore the world of opportunities waiting for you.

Departments

- Accounts Payable
- Fuels and Lubricants
- Procurement
- Customer Service
- Credit
- Enabling Functions
- Chemicals BSC Operations

We have been operating in Prague for more than 11 years, come and join our team! Vinohradska 151, Prague 3

Please apply to exxonmobil.cz

PROF. JAN HRON

REKTOR, DĚKAN A DUŠE ČZU

Doposud nikdo netřímal rektorské otěže tak dlouho jako prof. Ing. Jan Hron, DrSc., dr. h. c. Právě pod jeho vedením byla naše škola povýšena na univerzitu a začala se formovat do podoby, kterou známe dnes. Stal se nejen její aortální pumpou, ale i nedílnou součástí prvopočátku našich Zemědělských univerzitních novin, neboť historicky první rozhovor nemohl být s nikým jiným, než s tehdejším panem rektorem. Je nám potěšením, že se s tímto mužem, po více než osmi letech, opět setkáváme u rozhovoru.

Čas běží velice rychle. Už je to více než 13 let, kdy jste pořetí usedl na rektorský stolec. Jaký je to pocit, vrátit se „blíže“ ke studentům a kolegům na katedru?

Čas doopravdy běží velmi rychle a člověk si uvědomuje pravdu, že hodiny mládí jsou minutami v dospělosti. Nechce se tomu ani věřit, že je tomu již 13 let, co jsem pořetí byl zvolen rektorem ČZU v Praze. Nicméně je třeba si uvědomit, že faktor času je hlavním operátorem všech změn a že není nic stálějšího kromě změny. Tyto změny probíhají v cyklech a naznačené změny v akademických cyklech jsou toho důkazem.

Proto i návrat z rektorského postavení na katedru a ke studentům je odrazem akademických, pedagogických a vědecko-výzkumných aktivit, protože po celou dobu akademických činností jsem plnil jak pedagogické, tak i vědecko-výzkumné aktivity, byl návrat na katedru přirozený a stal se opět kořením mé práce. Těžší práce spočívá však ve spolupráci s doktorandy, ve vedení bakalářských, diplomových a disertačních prací.

Za celou historii Vysoké školy zemědělské, nyní České zemědělské univerzity, jste byl jako jediný rektor zvolen čtyřikrát. Myslíte si, že je pod tím podepsána nějaká Vaše konkrétní zasluga?

Pro upřesnění jsem byl zvolen čtyřikrát ve dvou časových blocích. Tato otázka by měla směřovat na akademický senát a akademickou obec. Já osobně jsem nabídl celý svůj potenciál, a to nejen pracovní ke službě pro ČZU, snažil jsem se o uplatňování univerzitního pohledu na řešení dílčích problémů. Snad mi pomohla i profesní orientace na teorii řízení a řízení obecně.

S odstupem let, kdy nějaká Vaše

rozhodnutí z funkce rektora dostala reálnější podobu, jste na něco opravdu hrdý? Na druhou stranu, změnili byste nějaká rozhodnutí, kdybyste měl tu možnost?

Říká se, že historie je světelným paprskem budoucnosti. Pohled na 110 let historie naší univerzity nás může naplňovat pokorou a hrdostí, neboť můžeme být spokojeni s uplatňováním jejího poslání. Podobný pocit hrdosti cítíuji i já, podívám-li se na 13 let, kdy jsem měl tu čest z pozice rektora usměřovat její vývoj. Zvláště si cením podílu na realizaci transformací z Vysoké školy zemědělské na Českou zemědělskou univerzitu v Praze, na vstupu naší univerzity do elitní skupiny evropských univerzit Euroleague for Life Sciences, nárůstu počtu studentů, diverzifikaci studia, uplatnění Boloňské úmluvy v našich podmínkách a vytvoření základů

pro rozvoj krásného prostředí našeho areálu a akademické atmosféry. Celkovým vývojem jsme se zařadili mezi naše přední univerzity. Stejně tak je třeba přiznat, že některá rozhodnutí bych učinil trochu jinak, kdybych znal pozdější podmínky. Ale snad může být omluvou tvrzení Alberta Einsteina, že problémy, které máme dnes, nevyřešíme tím, že budeme přemýšlet tak, jak jsme přemýšleli, když jsme je vytvořili. Přesto bych uvedl, že nespelným cílem byla snaha o vybudování golfového hřiště v prostorách Amalie ŠZP Lány.

Předchází Vás pověst velkého podporovatele zahraniční mobility vysokoškolských studentů, konkrétně Erasmu. Víte, že jste navštívil univerzitu na Taiwanu, jak byste srovnal naše univerzity?

Vzdělání je největším bohatstvím národa,

kvalifikace potom bohatstvím jednotlivce. Proto jsem přesvědčen, že ke vzdělání patří i zahraniční mobility, neboť vzdělanec je vzdělanec všude, král je králem ve svém království. Proto je třeba využívat každé možnosti ke studiu v zahraničí, a to při využití jakékoli formy. Vzájemné srovnání a získání zkušeností potom zvyšují kvalifikaci jednotlivce. Na univerzitě na Taiwanu jsem měl dojem, že studenti mají vyšší studijní disciplínu a aktivitu při přednáškách a cvičeních.

Máte i další zkušenosti ze zahraničních univerzit?

Během funkčního období rektora jsem navštívil mnoho zahraničních univerzit, kde jsme studovali možnosti uzavírání smluv o spolupráci, výměny studentů a pedagogů. Všechny univerzity potvrdily pověst konzervativních a moderních institucí zároveň. Konzervativní ve smyslu návaznosti na tradice dané univerzity a země a moderní ve smyslu zavádění nejnovější techniky, metod výuky a vědeckovýzkumné práce. Rozdílů jsou evidentně v materiálním a finančním zabezpečení jednotlivých univerzit. Z tohoto hlediska výsledky našich univerzit jsou při jejich existujícím podfinancování velmi dobré.

Začínal jste studovat na Vysoké škole v Klatovech, v postgraduálním studiu jste pokračoval již na VŠZ, předchůdci ČZU, kde od té doby vlastně působíte dodnes. Řekli byste, že se studenti nějak za tu dobu změnili?

Studenti se po desetiletí nemění. Jsou pořád veselí, usměvaví, chytří, pilní i leniví, se smyslem pro racionální chování a v zásadě slušní. Jsou však odrazem prostředí ve společnosti, rodiny a hlavně i akademického prostředí. Jednodušší život mají dnešní studenti při volbě typu studia, materiálního zabezpečení, větší volnosti v rozhodování při všech studijních aktivitách. Také máme studenty výborné, velmi dobré, dobré ale i takové, kteří přeskakují obtížnostní laťky na poslední chvíli a poslední pokus. Obecně ale lze říci, že dnešní studenti mají velmi dobré podmínky pro studium a ne všichni si toho vědí.

Srovnání vysoké školy před rokem 1989 a nyní je velice obtížný úkol, ale pomineme-li tehdejší režim, samotný průběh semestru se tolik neliší. Je nějaká zkouška, zápočet nebo třeba historika s učitelem, na kterou vzpomínáte dodnes?

Říká se, že je třeba si chránit své vzpomínky. Je to to jediné, co vám zůstane. Stejně tak i já mám mnoho převážně krásných vzpomínek na studium a studentský život. Byl jsem velmi dobrý

student, ale také lyžař. Jako lyžařský instruktor jsem pobýval na horách několik týdnů, a to jak během semestru, tak i ve zkouškovém období. Při zkoušce ze statistiky jsem si vytáhl otázku z poslední přednášky, tedy z doby, kdy jsem byl na horách. Přes veškerou snahu včetně využití principu analogie, dedukce a dalších studentských improvizací postupů, jsem dostal jedinou velmi dobrou. Trochu jsem se styděl, že jsem zklamal přednášejícího a examinátora zároveň. Ale pozdější hezké vzpomínky na hory i zklamaného examinátora zastínily. Stejně hezké vzpomínky mám i na půlroční praxi v 1. ročníku studia se souběžným dálkovým studiem, studium aspirantury a další pedagogické a vědecko-výzkumné aktivity.

Dnes jsou vysokoškolské večírky velmi často spojovány se slovy jako „divoké“ a „časté“. Předpokládám, že dříve nebylo možné přivést si více spolužáků na kolej, či domu a s kluby to určitě také nebylo jednoduché. Jak jste se spolužáky třeba oslavovali úspěšný konec semestru?

Nebydledl jsem na koleji, ale na privatě. Studenti však vždycky našli způsob oslav při jakékoliv příležitosti. Ve vypravování „kolejářů“ se objevovaly stejné přívlastky jako nyní. Stejně tak tomu bylo i u ostatních akcí, včetně různých brigád, exkurzí či kurzů.

Mnoho pamětníků se shoduje, že dřív menzy byly hrozné. Na druhou stranu měli studenti možnost si kupovat finančně výhodné stravenky, s nimiž se dalo platit v různých bufetech, restauracích, ale i vinárnách. Využívali jste se spolužáky tuto možnost?

Náročnost na stravování studentů se zvýšila a úroveň rovněž. Tehdy pro menzy byly typické UHO (univerzální hnědé omáčky). Je také pravdou, že stravenky byly aktuální a studenti s nimi uměli pracovat.

Pohled redaktora

Za svůj studentský život jsem potkal již mnoho kantorů a ještě více profesorů, ale s jistotou mohu konstatovat, že náš minulý rektor je jedním z těch nejvřelejších a nejsympatičtějších. Bylo mi ctí poznat profesora Hrona a mít možnost položit mu několik otázek. Málokdo se do historie ČZU zapsal větší měrou.

Od rodičů a jejich vrstevníků jsem několikrát slyšel, že dnes běžné studijní pomůcky byly nedostatkovým zbožím a na kalkulačky se dokonce stávaly fronty v Tuzexu. Máte podobné zkušenosti?

Nejen studijní pomůcky, jako například kalkulačky, byly nedostatkovým zbožím, to je pravda. Já jsem osobně služeb Tuzexu nevyžíval.

V posledních letech jsou často propírané soukromé vysoké školy i jejich absolventi. Jaký na ně máte názor?

Soukromé vysoké školy jsou produktem podnikání v oblasti vzdělávání. Mají své oprávnění a to zvláště v oblastech, které zcela nepokrývají veřejné vysoké školy, např. hotelnictví, cestovní ruch apod. Je třeba si pouze přát, aby byly shodné podmínky pro jejich akreditaci a hodnocení. Jsou mezi nimi i velmi dobré vysoké školy a věřím, že úroveň se bude i nadále zvyšovat. Nemělo by však existovat povědomí, že i vzdělání se dá koupit.

Loňská novela vysokoškolského zákona přinesla několik změn. Jaké jsou podle Vás správným směrem? Jste k některým naopak spíše skeptický?

Byl jsem u zrodu zákona č. 111/98 Sb. a vím, jaké úsilí ze strany ČR (Česká konference rektorů, pozn. red.), univerzit a fakult muselo být vynaloženo. Tak, jak se mění společenské podmínky, tak je třeba i právních úprav. Je třeba jenom věřit, že současná novela pomůže zkvalitnit řízení terciálního vzdělávání. Příkladem mohou být kompetence jednotlivých stupňů řízení. Na druhé straně si nejsem jist, zdali bylo užitečné zavést uplatňování správního řádu do hodnocení vysokoškolských aktivit.

Na jakou otázku, kterou Vám doposud nikdo nepoložil, byste Vy sám rád odpověděl?

Snad by to byla otázka, zdali jsem ochoten rozdávat svůj čas, a když žádný nemám. Rád bych odpověděl, ano!

Jaký je Váš názor na klecový chov drůbeže? Doplnil byste nebo poupravil Vaši odpověď z roku 2008? „Myslím, že to je součást všech moderních technologií, i když zároveň je potřeba respektovat poslední aspekty welfare.“

Jsem myslivec. Respektuji nutnost negativního a pozitivního výběru pro zachování rovnováhy s přírodou a to nejen z morálních a etických, ale i ekonomických hledisek. Mám rád přírodu, mám rád vajíčka. „Slepice“ a „v klecích“ však nemusím.

RKO

JANEK RUBEŠ - HRDINA DNEŠNÍ GENERACE LOVEC PRAŽSKÝCH ZLODĚJÍČKŮ A PODVODNÍKŮ!

Investigativní novinář, moderátor, scénárista, režisér, neherec a mnoho dalšího. Janek je již přes desítku let součástí internetové televize Stream.cz. Jeden z jeho nejznámějších pořadů je Praha vs. Prachy, kde se zaměřil na podvodné taxikáře a směnárny v centru našeho hlavního města.

Či byl nápad vytvořit projekt NoiseBrothers (jeden z prvních Jankových známých projektů na internetu, a to konkrétně na Youtube, pozn. red.)?

Napadlo to mého kamaráda a kolegu Joeho, který pracuje v reklamní agentuře. Nabídl nám, že bychom mohli natáčet virální videa. V té době jsme nevěděli, co to virální videa jsou. Vysvětlil nám to a nabídl nám, že má telefon Nokia a my, že bychom ho měli zpropagovat. My souhlasili a tak jsme začali dávat videa na Youtube.

Jsi Pražák?

Jako poleno. Miluju Prahu.

Proč jsi tedy studoval v Písku?

Bohužel jsem se nedostal na FAMU. V Písku jsem studoval jen půl roku a pak jsem odešel. Je to ale velmi hezké město. Mám to v Písku rád.

Jak jsi přišel na pořad Conora Woodmana Město podvodů, který se natáčel pro National Geographic a byl zaměřen na černou stránku známých turistických měst?

Někdo z mých přátel to sdílel na Facebooku a mě to zaujalo. Ta místa znám, a když jsem viděl, co se tam děje, tak jsem se rozhodl, že to zkusím jako Conor.

Plánuješ pořad, který jsi měl zaměřený na „lovení“ podvodných taxikářů, nějak rozšířit?

Ne, už mě to nebaví. Já se snažím dělat jen věci, které mě baví. Přijde mi, že není v ničem zájmu, aby ti zloději nekradli a aby jich bylo méně. Narazil jsem na to, že magistrát, policie a ani veřejnost nemá zájem, aby se to zlepšilo.

Bojíš se o svůj život? Viděla jsem, jak Tě v jednom z tvých dílů tohoto pořadu napadli.

Já jsem se o svůj život nikdy nebál. Sice mi

vyhrožovali, ale myslím si, že žijeme v 21. století v centru Evropy. Bylo by komické, kdyby mě někde zabil.

Sleduješ stále situaci kolem pražských taxikářů?

Jasně, každý den. Vždy, když jsem na Staromáku, tak je vidím. Je to už má profesní deformace. To se asi nezmění.

„Kdyby hloupost nadnášela, měl by si v Praze magistrát zřídit aerolinku.“

Co si myslíš o tom, jak to „(ne)řešila“ paní primátorka? (Jeden z dílů byl věnován rozhovoru s paní primátorkou. pozn. red.)

Je mi to líto. Já chápu, že není v jednoduché situaci a taxikáři jsou jeden z jejich nejmenších

problémů. Upřímně, mně už to je také jedno. Až se všude bude platit jen kartami, tak oni tihle zlodějníci vymizí sami. Tuto situaci deformuje slovo lhostejnost.

Dále jsi součástí nového pořadu na Streamu-Um!, který se zaměřuje na současné umění. Jak ses k němu dostal?

K pořadu Um! a autorovi Ondřeji Horákovi nás zavedl Adam Gebrian, který má také svůj pořad, ale zaměřený na hodnocení architektonických staveb v ČR i mimo ni. Dali jsme si s Ondřejem schůzku a padli jsme si do oka. Na Streamu se snažíme vytvářet pořady, které nás baví, a s lidmi, co nás baví. Jinak by to asi nešlo. S Ondrou jsme si sedli a začali jsme dělat pořad o moderním umění.

Všímáš si díky tomuto pořadu více umění kolem sebe?

Ano. Má to na mě stejný efekt jako pořad

Adama Gebriana o architektuře. Už mi nejde jen tak jít a nevíšimnout si například nějaké sochy či i grafitu jen tak.

Který z dílů se Ti zatím líbil nejvíce?

Hned ten první, při kterém jsme šli procházku až k Národní galerii, bylo moc hezké zjistit, kolik umění na ulici je. Další z dílů se mi líbil o Národní galerii, kde visí obrazy od národních umělců a nikdo tam není. Což mi přijde vtipné a zároveň škoda.

„Já jsem se o svůj život nikdy nebál. Sice mi vyhrožovali, ale myslím si, že žijeme v 21. století v centru Evropy. Bylo by komické, kdyby mě někde zabil.“

Jsi radši za kamerou nebo před kamerou?

To nedokážu takhle říci. Každé má své plusy a mínusy. U mě záleží na tom, zda si sednu s tím člověkem, s kterým spolupracuji. Upřímně, baví mě to více před ní.

Ve Tvém pořadu, co natáčíš na Youtube - Honest Prague Guide - se plánuješ zaměřit i na jiná města v ČR?

Ano, to určitě plánujeme, ale máme přívlastek Honest, takže lidem nechci říkat něco, co nevím. Musel by se tedy najít v každém městě někdo, kdo by nám řekl a ukázal, co tam stojí za to. Jako jsme to udělali například v dílu o tom, kam zajít na drink nebo party, kde mě Kazma vzal do baru a klubů v centru Prahy.

Neměl bys Conora Woodmanovi poděkovat? Přeci jen jsi díky němu natočil několik svých projektů.

To určitě. Já už mu také poděkoval. Když byl v Praze, tak jsme spolu zašli na pivo. Prý ho překvapilo, že točíme o vlastním městě, což on nedělá. My si vlastně rozhádali všechnu v baru (mysleno pražský magistrát, pozn. red.). Byl rád, že jsme pokračovali v tom, co on začal.

Změnil se celkově Tvůj pohled na Prahu? Změnil se hodně radikálně. Více si všímám věcí, kterých jsem si dříve nevšiml.

Co máš na Praze nejradši?

Není to nic specifického. Nemůžu říct nic

konkrétního. Praha má svoje místa, bary, dobré restaurace, parky a mnoho dalšího.

8. srpna jsi na Twitter napsal: „Kdyby hloupost nadnášela, měl by si v Praze magistrát zřídit aerolinku.“ Na co byl tento tweet narážkou?

Šel jsem ulicí Mostecká a viděl jsem, jak to tam vypadá. Magistrát zrovna tlačil kampaň o zakázání nabízení segway na ulici. Mně to přijde jako jedno z nejhlupejších a nejsprostších rozhodnutí, jaké za vlády současné paní primátorky vzniklo. Nehledě na to, že vyhláška o zakázání segway už existuje, ale nikdo ji nevykonává. Zase jsme u té lidské lhostejnosti.

Ve Streamu již pracuješ přes 10 let, dokážeš říct, co na něm máš nejradši a proč jsi stále jeho součástí?

Mě to strašně baví. Pokud děláš něco, co tě baví, a ještě za to dostaneš zapláceno, tak je to skvělé. Máme zde velikou svobodu. Nikdo mi nekouká přes rameno a neříká, co bych měl dělat a jak. A to je na tom to nejlepší.

Kolik lidí zde pracuje?

Je nás tam tak 20? Plus mnoho externistů, kteří nám dodávají své pořady. Nejlepší je přijít do kanclu a zjistit, že tam nikdo není. To totiž znamená, že všichni točí a tvoří své pořady.

Dokázal bys říci Tvůj nejoblíbenější pořad na Streamu?

To je různý. Určitě nedokážu říct jeden. Je

Pohled redaktora

Pořad Praha vs. Prachy a celkově Stream.cz jsem sledovala již dávno před mým vstupem do IZUN.eu. Když se mi naskytla příležitost udělat rozhovor s Janekem, ani minutu jsem neváhala a hned souhlasila. Janek je přesně takový, jak ho můžete znát ze svých obrazovek. Ukecaný pohodář, který miluje své město a snaží se, aby si ho zamilovali i ostatní.

toho moc. Kdybych zapomněl někoho vyjmenovat, tak by mě asi ukamenovali.

Neleze Ti už krkem, jak se Tě někdo neustále ptá na pořad Praha vs. Prachy?

Taxikáři mi částečně krkem lezou, a proto už tento pořad ani nedělám. Už na otázky ohledně taxikářů odpovídám celkem jízlivě. Hlavně tedy novinářům, protože ti si mnoho informací mohou zjistit sami.

Natočil jsi i několik dílů, kde ukazuješ dobré a špatné směnárny v centru, s nimi jsi neměl problémy, například že by Ti vyhrožovali?

Vůbec ne. To jsou mladí kluci, co jim někdo nakukal, že na tom vydělají balíky peněz, něco na styl finančních poradců. Ti jsou nejlepší.

Neplánuješ natočit film?

Možná, ale určitě ne o těchto zlodějíčcích.

Považuješ se víc za novináře, moderátora, scénáristu či režiséra?

Nepovažuji se za nic. Myslím si, že ve Streamu jsem veden jako redaktor. Já jsem prostě kluk s kamerou, co rád natáčí. A o tom to je.

Neplánuješ si zahrát v nějakém pořadu?

Já už jsem si zahrál a bylo to hrozné. Režisér ze mě byl nešťastný. Moc jsem přehrával a to jsem měl jen jednu větu. Herec ze mě určitě nebude. Herectví je těžká dřina.

Máš své hatery?

Dříve jsem nějaké určitě měl. Teď si myslím, že už asi ne. A i kdyby, tak bych se tím netrápil.

Sleduješ Youtube scénu?

Ne, nezajímá mě to. Je to zlo. Přijde mi to na úrovni filmů Zdeňka Trošky.

Všímala jsem si, že často dáváš fotky na Instagram. Je to tvá oblíbená aplikace?

Mám to jako takový deníček toho, kde jsem byl. Přidáš 8 filtrů, ať to vypadá hezky. Je to taková pokřivená realita a to mě na tom baví.

Teď už jen jedna poslední otázka, a to ta naše tradiční. Co si myslíš o klecovém chovu drůbeže?

Nevím, co na to říct. Napadá mě jen, nejím Babišova kuřata!

VS

RYCHLÍKOVÁ AKTOVKA

Din din din din... Rychlík si to závratnou rychlostí šine z Ústí do Prahy. Kateřina s úlevou došla. „Zaplaf pámbů, stihla jsem to! Spala jsem max pět hodin. Do půlnoci jsem se učila jak magor. Budíka jsem si ambiciózně nastavila už na čtvrtou s tím, že se doučím zbytek látky, ale samozřejmě jsem zaspala. Sakra. Akorát jsem do sebe na stojáka hodila kafe a vyslechla si každo-zkouškové kázání mojí matky na téma „Zdravý životní styl“.“

Plna odhodlání popadla učebnici. Přestože věděla, že za tu hodinu cesty se toho moc nenačítá. „Kéž bych měla víc času“, povzddechla si.

Jako by se její přání začalo plnit. Mašina povážlivě zpomalila, až se zastavila docela.

Osazenstvo vlaku se začalo rozhlížet kolem, jako by ve vzduchu chtělo zachytit odpověď, proč ten zatracený stroj stojí? Jako poslední zvedla hlavu holka sedící vedle Katky, která se doposud zarytě dívala na telefon.

Lucka, která zvedla pohled od Fejsbuku, si až teď uvědomila, že nejedou. „Zpozo? Doufám, že to bude při nejmenším chcíplej motor,

abych nemusela do té pitomý školy.“ pomyslela si.

Přišel průvodčí, aby jim oznámil, že vlak měl poruchu.

Lucčin doposud zachmuřený obličej se rozzářil v úsměvu. „Bezva, přijdu pozdě na matiku!“ vyprskla. Zvesela popadla telefon a začala datlovat status o zpoždění na zeď. Holky ze třídy budou závidět.

Katka ji zpražila zlostným pohledem, odhodila učebnici, kterou dosud četla, a vyskočila. „Děláte si srandu? Přijdu pozdě na zkoušku! Kdy to bude opravené?“

„Nevím, slečno,“ odvětil průvodčí.

„No jo, to jsou ty Český dráhy, času dost. Čekáš dlouho, čekej dál!“

Průvodčí jí věnoval pohled typu „nebudte drzá, mladá dámo“ a odešel.

„Koukám, že se učíte,“ řekla postarší dáma sedící naproti Katce. „Aspoň se toho naučíte víc.“

„No jo, ale k čemu mi to bude, když na termín přijdu pozdě?“

„Co studujete?“

Kateřina chvíli váhala. Proč bych měla tyhle cizí ženský říkat, co studuju? Ale nakonec, proč ne, alespoň se malinko pochlubím.

„ČZU.“

„To je co?“

„Česká zemědělská univerzita.“

„Jo, hnojárnu. V Suchdoli?“

„Hm...“ kývla nakonec Kateřina, nechtěla se hádat. Ale uvnitř ní to vřelo. Já ti dám hnojárnu, bábo. Určitě ani sama žádnou vysokou školu nemáš.

Marie, ona stará paní, byla poněkud nervózní. Nejen, že vlak praskal ve švech a žádného ze studentů okupujících vagon by nenapadlo ji pustit sednout. Vlastně si jí ve své zahleděnosti do mobilních telefonů ani nevšimli. Navíc jela tím novým vyleštěným elefantem. Naštěstí ukořistila poslední volné místo. Proč se všechno musí pořád modernizovat a vylepšovat? Jako by to starý nefungovalo dost dobře. Technika. Ty jejich internety. Hergot!

Soustředě se sakra! Pokárala sama sebe Katka a znovu se zadívala do skript na jakýsi složitý vzoreček pro výpočet čehosi. Pomalu jí začínalo svítat, když se ozvalo protivné a hlasité „...duc, duc, duc... ke mně domů vem si žabky!“ Kupé se pomalu začalo otřásat v největším rádiovém hitu současných hitparád. „No, to snad né, zlatý Michal David a jeho „Non-stop“ dyť tohle se nedá poslouchat, nemá to hlavu ani patu...“ ušklíbala se Katka.

Paní sedící naproti si toho všimla a pořádně nakrčila nos. „Hrůza co? Co to ty mladý dneska poslouchaj za muziku?! Samý násilí a sprostárny to jsou. Nejní se čemu divit, že je dneska ta vyšší kriminalita mladistvejch.“

Očividně si chtěla popovídat a Katku si vybrala za svou budoucí oběť.

„To i ta Vaše generace měla lepší hudební vkus, tohleto opravdu nemá s muzikou moc co společného...“

Katka nechala poznámku bez odpovědi a osontentativně se zahleděla z okna. Kolem proudící řeka jí přišla mnohem zajímavější než snůška stížností valící se staré dámě z úst.

Katka se rozhlížela po kupé. Po levici sedělo ono děvče školou povinné. Co to má na sobě? Na hlavě placatou čepicí, minimálně o dvě čísla větší mikinu, díry s džínou a svítivě

růžové boty. Já jsem v jejím věku nosovala mrkváče a vlastnoručně batikovaný triko.

Lucka vzala foťák, našpulila pusku ve snaze vyfotit selfie na svém smartfoune a sdílet ho na Instáč. Katka se v duchu zasmála. To je ale tele. Kde jsou ty časy smsek na Nokii 5210, nejlepší byly ty od neznámých čísel, podepsán „Tajnej citel“. Bylo to hrozně vzrušující, dokud člověk nezjistil, že za neznámým pisatelem se skrývá ten nejošklivější kluk ze třídy. Dneska má každé svůj profil, kam hází svoje nejlepší fotky, většinou je předtím důkladně prožene Photoshopem. Do toho přidá cool fotky z dovčí a různých akcí. Jeden s druhým se předhání o to, kdo vede lepší život. Sbírají se kámoši jak pokémoni, aby člověk vypadal co nejoblíbenější. Člověk sám ve virtuálním světě plným lidí. Kam se podělo skutečný přátelství? Chodí ta děcka ještě vůbec na pořádný rande, nebo si jen píšou a štouchají do sebe na Fejsbuku? Já si říkám, že Fejsbuk mám jen kvůli kámošům, kteří mi tam píšou, ale většinou se přistihnu, že na něm spíš sjíždím profil svého bejvalýho, jestli už má novou holku a co dělá. Nebo se tam s někým hádám, protože si špatně vyložil, co jsem napsala. Jde to těžko, si rozumět, když pravý emoce nahrazujeme smajlíky. V budoucnosti bude nejcennější komoditou porozumění. Ach jo.

Po její pravici, seděl kluk asi v jejím věku. Na klíně laptop, v uších sluchátka. Úplně bylo vidět, jak se mu kouří z mozkových závítů. Jednou rukou tůkal do klávesnice a druhou držel horký pohárek s kávou. Cílevědomec. Opatrně se podívala na jeho obrazovku. Vypadalo to jako nějaký projekt. Fihaa, tak na tohle by pro mě bylo fakt moc brzo. Zívla.

Její pohled se znovu setkal s paní sedící naproti.

„Víte, musím Vám říct, že Vám tu školu moc přeju. Je fakt, že to je snad to jediný, co vy, mladý, dneska máte dobrý.“

„To jo.“ ucedila Katka. Dej mi pokoj, pomyslela si. S tou hnojárnou si to u ní teda pěkně pohnojila.

„Tenkrát byla jiná doba. Já se v osmnácti vdala, potom přišly děti. Na jednu stranu, taky se jinak žilo.“

Kateřina si povzdychla. Jiná doba? Jéééž marjá, snad nám tady nezačne rudnout...

„A víte, žilo se nám líp. Nikomu nic nechybělo. Nebyla nezaměstnanost, člověk práci

dostal, byt taky a jídla měli taky všichni stejně. Byli jsme si rovný. Sice jsme nemohli vycestovat jako vy dneska, ale zase se taky nikdo nedostal sem. Žádný uprchlíci a podobně.“

Kluka sedícího vedle Katky tlachání zřejmě vyrušilo. Zarputilé tvrzení starší dámy o lesku doby minulého století mu připadalo naprosto absurdní. Od svých rodičů znal úplně jiný příběh. A i když se ho krutá skutečnost téměř nedotkla, nedokázal se s ní vnitřně sžít. Snad proto vstoupil do konverzace.

„Paní, uvědomte si, že tenkrát si člověk nemohl dovolit skoro nic. Svět vůbec nebyl tak růžový a rovný pro všechny. Byl tu nějaký režim a spousta pravidel, z nichž většina neměla vůbec žádný smysl. My dneska nic nemusíme. Já jsem svobodný člověk. Pozítří odjízďím do Thajska za práci. Myslete, že bych něco takového tenkrát mohl? Dneska nám nic nenasevrují na zlatým podnose. Jaký si to uděláš, takový to máš.“

„Nezvyšujte na mě hlas, mladíku!“ osočila se Marie, která úsečnou odpověď od takového cucáka nečekala.

Vlak se začal znovu pomalu rozjíždět. Točení kol obrátilo list. Lucka nahlas záupěla, Marie si očividně oddechla, že za chvíli vystoupí a nebude muset sdílet kupé s očividně dost nezvedenou posádkou. To je mládež dneska, prolétlo jí ještě hlavou.

„Tu zkoušku přece jen možná stihnu“, zarděla se Katka. Ale knížce už nevěnovala pozornost. V hlavě jí šrotovala uplynulá debata.

Každá strana má svoji pravdu. Dnešní generace má nekonečný množství možností. Ale vždycky, když si to uvědomím, jde z toho na mě takový zvláštní úzko. Co jednou budu dělat? Nebylo by mi líp ve světě, kde je všechno nalajnované? NE! Rozhodně ne! Můžu cestovat. Podnikat. Splnit si svůj sen a založit kavárnu. Stát se digitálním nomádem. Přesto mi ta svoboda rozhodnutí pořád připadá paradoxně svazující.

Mrkla na týpka, co seděl vedle ní. Tenhle si je určitě naprosto jistý svojí budoucností. Jako by se ta naše svobodná generace dělila na dva tábory. Cílevědomci, kteří se ženou za svým osudem, vědomi si toho, že zvítězí ten nejsilnější, ten kdo vyniká. A druhý tábor, který se v té svobodě ztrácí.

Hmm... jak to říkal? Thajsko? Hustý. Co kdyby jela do Thajska? Každopádně věděla... že může.

✿ MK

DOJTE S NÁMI INFORMACE

a buďte v centru dění

HLEDÁME

- Redaktory
- Fotografy
- Webdesignery
- Grafiky
- Organizátory
- Programátory
- Korektory
- Kameramany a střihače
- PR a Account manažery

Napište nám na nabor@izun.eu

Více na facebooku a www.iZUN.eu

JE LEPŠÍ O USA TISÍCKRÁT SLYŠET NEBO JE KONEČNĚ VIDĚT?

GO WITH THE LEADERS

WORK & TRAVEL
SUMMER CAMP
NEBO INTERNSHIP
V USA 2017

WWW.LETOVUSA.COM

DIPLOMKA24

sleva na tisk i vazbu pro
studenty ČZU

on-line objednávka na
www.diplomka24.cz

Nejlevnější
diplomku a bakalářku
Ti vydojí v **powerprintu**

JAK ŠEL ČAS NA CÉČKU - ŽIVOT LEGENDY

Klub C měl vždycky hned několik verzí názvů. Od obyčejných jako hospoda a nalejvárna, přes nápadité - plac pro sraz moček, až po jemně poetické - studentské útočiště, lihový ráj. Areál ČZU i jeho svěřence strážil již od nepaměti. Za těch několik generací se stal pojmem, bájným místem. Co byl Řekům Olymp, to bylo Zemědělcům Céčko. Netrvalo dlouho a omamné kouzlo a pověst, které jej předcházelo, se linulo i dolů, k ČVUT, VŠE a UK a my jej mohli pyšně zařadit do rubriky Co máme a jiní ne. S přibývajícím věkem se ovšem dostavila nutková potřeba inovací a zkrášlování. A tak se tu mihly již čtyři verze Céčka. Některé úspěšnější, jiné méně. Zavzpomínejte s námi na PraCéčko (R.I.P.) a jeho následovníky.

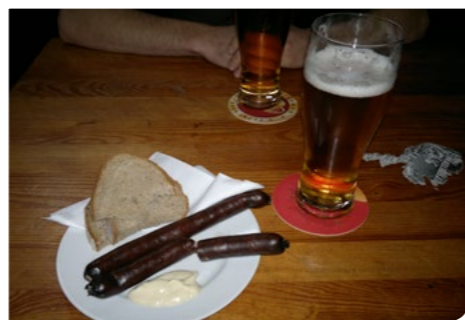
PraCéčko

Místo, které bylo už v 10 hodin ráno zaplněno kouřem, jež vytrvale houstl až do pozdně večerních hodin. V čas Č prostory zaplnila těla studentů mačkajících se jeden na druhého v tuc tuc rytmu, jež velice elegantně tlumila plata od vajíček na stěnách. Do stolů byly vyryty nářky předešlých generací studentů, na toaletách výjimečná sbírka samolepek a několik věčných podpisů stvrzených černou lihovou krví.

Do halasu studentských hlasů se ozývaly góly z fotbalu a Janička, hospodská, která by mohla zrovna tak dělat bachařku ve věznici s nejvyšší ostrahou, tu a tam zařvala přes celý sál: „Párek!!!!“, až se i ti největší pankáči schoulili do klubíčka, a barman Karlos, svolný k leccemu s jedinou podmínkou: „Ale budete chlastat!“

Staré Céčko dýchalo v rytmu školního rozvrhu. S každou přestávkou se nadechlo přívalem čerstvých studentů, kteří měli volnou hodinu, a vydechlo s těmi, kteří dopili a odešli na svou přednášku. Mělo takový šarm, že by býval mohl vzniknout nejnavštěvovanější multipředmět Céčko, který by pokrýval mimo jiné psychologii, mikroekonomii, management, technologii výroby potravin, jakost a zpracování produktů a vliv škodlivin na životní prostředí. Tato utopie se bohužel nikdy neuskutečnila, a tak když přišel čas rozhodování, jestli na přednášku nebo na Céčko, váleval tento - na první pohled - pajzl všechny nepovinné chemie, teorie řízení, výpočetní metody, atd.

Několik desítek slz kanulo z tváří studentů, když bylo rozhodnuto o rekonstrukci této svatyně.

Céčko 2.0

Nové Céčko bylo o poznání konzervativnější. Už jste se nelepili k podlaze (moc), na záchodech nebylo milion obrázků a srdceryvných výlevů starých i desetiletí. Po odchodu jste nebyli cítit jako po šichtě v Mekáči. I romantická kouřová atmosféra zmírnila svůj ráz.

Céčko junior se mělo co učit. Těžko říct, zda byl prvotní záměr provést až tak radikální změnu. Nastalé novinky se nesetkaly s přílišným nadšením. Ať se dělalo, co dělalo, veškerá snaha o revoluci přišla vničit.

Štamgasté chtěli zpět svou starou dobrou zašívárnu a zobáci si z vyprávění starších vytvořili už jen legendu, která se traduje dodnes. Jen personál držel tradici i na novém Céčku. Nepříjemný, neochotný, s vlastní představou ideální hospody. Tedy prázdnou hospodu.

To se i naplnilo.

Céčko 3.0

Pokusilo se překonat všechny zažité prvky legendárnosti původního Céčka. Vznikl první řádný jídelní lístek. Už začali dokonce i vařit a veškerá milá obsluha roznášela jídlo ke stolům. Což bylo na Céčku 1.0 asi tak pravděpodobné, jako že se na vás bude chlápek v kukani na KTV tvářit mile.

Nové nové Céčko se stalo nekuřáckou restaurací bez osobnosti a vize. Při životě jej drželo několik akcí a ostatní hospody pokradmo zaznamenaly nárůst hostů. Místo přednášek se začalo chodit na Farmu, kde tenkrát ani pomalá a nepříjemná obsluha neznechutla nově příchozí. Na Céčku začínalo být mrtvo.

I soukolí se zdálo klidnější, ale jak je známo, zdání klame. V průběhu semestru se vyrojilo několik událostí, které po roce vyústily ve změnu majitele.

Céčko současnosti

Nejnovější Céčko? Jeho otevření způsobilo asi největší šok. Bar se přesunul do hlavní místnosti, stěny pokrývají vkusné odstíny. Na vyvýšeném místě u oken k menze se válí sedací pytle a sousední stěnu krášlí hodiny z několika světových měst s tanním aktuálním časem.

Vlastně trochu připomíná domeček pro panenky, plné lidí jako ze škatulky, tvrdě nekuřácké s jídelním lístkem o 10-15 pokrmech. Na Suchdolského Jeníka tu zatím čekáme jako na Godota. Zatuchlost a alkoholový odér odvály vzdušné prostory.

Děni na Céčku lehce postrádá studentskost. Je to místo dokonale reprezentativní, ale...

Chcete se dobře pobavit v hospodě, na chatě či festivalu, ale už Vás nebaví jen tak halabala do sebe lámat jednu skleničku za druhou? Máte štěstí! Dedikovaná skupina redaktorů serveru alkohry.cz pro Vás připravila výběr několika alkoholových her. Díky nim budete na káry dřív, než řeknete „panák“, a ještě si přitom užijete spoustu zábavy.

Čaroděj

Podstatou této hry je být čaroděj na vyšší úrovni než Vaši spoluhráči. K této alkoholové hře stačí lepicí páska a dostatek piva v plechovce.

Pravidla jsou velice jednoduchá. Každá vypitá plechovka je jedna úroveň čaroděje. Každou vypitou plechovku přilepíte na tu předchozí a můžete pokračovat v získávání vyšší úrovně další plechovkou.

Pozorujte pečlivě, jak se Vaše čarodějnická hůl postupem času zvětšuje. Hra může probíhat samozřejmě déle, např. pokud jste na festivalu.

Ruská pivní ruleta

Pravidla této hry jsou tak jednoduchá, že je pochopí i vcelku opilý člověk. Stačí jen pořádný balík plechovek s pivem.

Dva hráči se posadí ke stolu se zavázanýma očima. Na stůl se připraví 6 plechovek s pivem a jedna se pořádně (opravdu pořádně) protřepe. Plechovky se zamíchají a hráči si sundají šátek z očí. První hráč si vybere plechovku. Diváci, kteří neviděli, jak se plechovky promíchaly, hádají, jestli je natřepaná nebo ne. Hráč, který si vybral plechovku, si ji přiloží pod nos a otevře ji.

Pokud „přežije“, může vybrat soupeři další plechovku, kterou bude otevírat. Pokud „nepřežije“, musí vypít všechny doposud otevřené plechovky.

Diváci, kteří netrefili svůj tip, musí dopít své pivo.

Králov pohár

Na tuto karetní hru potřebujete 52 klasických karet a prázdný půllitr, který postavíte doprostřed hrací plochy.

Promíchejte karty a položte je na stůl rubem

nahoru. Hráč, který hru začíná, si vezme první kartu a ukáže ji ostatním. Hráči si vymutě karty nechávají u sebe.

Každá karta má nějaký význam. (2): můžete určit, kdo pije; (3): pije sám hráč; (4): poslední člověk, který položí palec na stůl, pije; (5): napijí se všichni kluci; (6): napijí se všechny holky; (7): poslední člověk, který zvedne ruku, pije; (8): hráč pronese větu začínající na: „Nikdy jsem...“ např.: Nikdy jsem se nekoukal na Esmeraldu nahý. Poté se všichni, pro které to neplatí, musí napít. Přesná pravidla naleznete na www.alkohry.cz; (9): Hráč řekne větu a následující hráč musí vymyslet větu, která se rýmuje. Takhle to jde dokola, dokud se někdo nezasekne a ten pak pije; (10): Věta: hráč řekne slovo, další hráč ho musí zopakovat a navázat jiným slovem. Třetí hráč zopakuje předchozí dvě slova a přidá další. Takto pokračujeme, dokud si někdo není schopný vzpomenout na předešlá slova; (J): Hráč musí 3 x za sebou zopakovat „Pudl prdl pudr“, pokud to pokazí, pije; (Q): Otázka – hráč se někoho zeptá a ten mu musí odpovědět také otázkou. Potom se ptá dalšího hráče. První, kdo neodpoví otázkou, pije; (K): Pokud si hráč vytáhne krále, nalije trošku svého nápoje do půllitru

uprostřed. Hráč, který vytáhne posledního (čtvrtého krále), musí půllitr vypít. (ESO): hráč, který si vytáhne eso, může vymyslet svoje pravidlo. Například: žádná sprostá slova, žádná křestní jména, ukazování, atd... Kdo první poruší, pije.

Chytní prase

Zábavná hra s kostkami, která je především kombinací štěstí a zase štěstí. Potřebujete sehnat 6 až 8 lidí a dvě hrací kostky.

Všichni hráči se posadí kolem stolu a dva hráči naproti sobě si vezmou kostku. Hra začíná, když všichni velmi nahlas zakřičí: „chytni prase“. Poté začnou hráči s kostkou házet, dokud jim na kostce nepadne jednička. Jakmile padne hráči jednička, předá kostku osobě po jeho pravé ruce.

Podstata hry je chytit „prase“, které sedí po Vaší pravici a stále čeká, až mu na kostce padne jednička, tzn. sejdou se mu dvě kostky. Až se tak stane, chycená osoba musí vypít panáka nebo dopít momentální drink (záleží na dohodě).

Nová hra začíná opět zvoláním „chytni prase“.

PULP SUCHDOL: HISTORIKY Z PODSVĚTÍ

ČZU je líhni nekonečného množství zážitků a nápadů. Za celou její padesátiletou historii byl areál Zemědělské univerzity svědkem mnohého. V našem studentském plátku se dočtete poněkud pikantnější příběhy ze Suchdolského rynku. Přeci jen, studenti tu byli na kolejích i před Vámi a i před Vámi měli dlouhé chvíle. A jaké události je z nich v historii vytrhly?

Největší výtoč v celé Praze

Ještě za dob „starého“ poctivě zašlého legendárního Cěčka byl areál ČZU svědkem učiněného zázraku. Byl horký den roku 1997 a na univerzitě probíhal Rektorský den. Nutno dodat, že tehdy ještě Miss Agro neexistovala a celý den se tím pádem opravdu jen čistě sportovalo. Tedy skoro celý den. Za okolností, které nebyly dosud nikým vyjasněny, se na ČZU objevil nejvyšší šéf Staropramenu, a ať už šlo o hec, nebo chtělo jeho samaritánské srdce odměnit chrabré výkony sportovců, přijely díky němu doprostřed areálu 4 cisterny Staropramenu.

Tím bylo sportování konec a celá ČZU byla na nohou. Pivo se tehdy čepovalo přímo z cisterny, a to za cenu nižší než 10 Kč. Dovedete si představit to pozdvižení. Když se to rozkřiklo, jak už to na Suchdole bývá, velmi svižně, sprintovali studenti ze všech kolejí i přilehlých oblastí k epicentru pivní extáze rychleji než na závodních tratích. Demižony, džbánky, petky i kýble se plnily pivem o sto sedm a nálada byla stále bujařejší. Toho dne padlo na Suchdole 120 hektolitrů piva, což je 24 000 piv. Pokud by následující den mohli účastníci akce alespoň chodit, což nemohli, přečetli by si v novinách, že tisk přisoudil tento husarský kousek Klubu C, a po mnoho generací studentů se díky tomu tradovalo, že Cěčko je hospoda s největší výtočí v Praze.

Prokletá kolej EF

Lokalita, na kterých se historicky střídá hodně lidí, vždy nesou na bedrech minulosti mnoho příběhů. Není tomu jinak ani u kolejí EF. Stěny kolejí pamatují tisíce studentů a jejich příběhů, na jeden však nezapomenou, a to především kvůli nemizející vzpomínce na Dušana, ducha ěfka.

Dušan byl řadový student Provozně ekonomické fakulty. Nutno dodat, že byl jedním z jejich prvních studentů vůbec. Bydlel se spolubydlou Ondrou na koleji EF. Dušan určitě nepatřil k nejsvědomitějším studentům. Jeho časté návštěvy suchdolských

restauračních zařízení, byly jen o něco méně legendární než jeho brzké ranní odchody z nich. I když - slovo odchody je možná příliš silné. Řekněme spíše odnohy. Možná i kvůli jeho zálibě dojíždět po ostatních zbytky jejich nedopitých drinků se mu přezdívalo Dušan „Dušan Dojížděč“.

Byl leden 1982, Dušan dlouho do noci slavil zvládnutou zkoušku, než jej kamarádi opět uložili do postele v jeho pokoji 107 na ěfku. Jenže tentokrát to bylo naposledy. Dušan se následujícího rána probudil mrtvý a diagnóza doktorů byla selhání orgánů.

Zpráva o Dušanovi všechny zřítla, ale nikdo ještě netušil, že to není naposledy, kdy se Dušan Dojížděč objevil v jejich životech. Výpovědi prvních svědků se datují na 3. únor

1982. Tehdy se na stejném patře koleje EF konala jedna z vyhlášených chodbových akcí. Když už se rozednívalo a na chodbě pospávali poslední přeživší, začalo se dít něco zvláštního. V chodbě začala blikat světla, ochladilo se a očima až téměř nerozeznatelný obrys čehosi proplul chodbou. Přítomní poprvé spatřili ducha Dušana Dojížděče. Dušan postupně procházel pokoje a v každém vypil všechn alkohol, který po akci zbyl. Druhý den pak všichni nevěřičně hleděli na prázdné lahve a nechápali, kam se všechno podělo.

Až se i Vy budete ráno divit, že jste toho přes noc vypili tolik, nebo budete podezřívát spolubydlícího z krádeže a vypití Vašich lahváčů, vzpomeňte si na Dušana Dojížděče a připijte si na jeho zdraví a klid duše. Ale do dna!

MISS AGRO 2017

SOUTĚŽ NEJEN KRÁSY

STAŇ SE KRÁLOVNOU ČZU

- Zažij spoustu zábavy
- Získej neocenitelné zkušenosti
- Zapoj se do dobročinných projektů
- Vyhraj skvělé ceny

PŘIHLAS SE DO SOUTĚŽE!

UKONČENÍ
PŘIHLAŠOVÁNÍ
20. 3. 2017

■ VÍCE NA WWW.MISSAGRO.CZ

